

การลงทุนในอุตสาหกรรมขนาดย่อมกับการพัฒนาประเทศ

สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจของประเทศ

ภาวะเศรษฐกิจในระยะแผนพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ ฉบับที่ ๑

(พ.ศ. ๒๕๐๔-๒๕๐๕)

(๑) รายได้ประชาชาติ ในระยะ ๖ ปีของแผนพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ ฉบับที่ ๑

(พ.ศ. ๒๕๐๔-๒๕๐๕) ภาวะเศรษฐกิจของประเทศไทยได้เจริญก้าวหน้าไปอย่างน่าพอใจ กล่าวคือ การผลิตและรายได้ประชาชาติได้เพิ่มขึ้นในอัตราสูงกว่าที่คาดหมายไว้ ปรากฏว่า ในระยะ ๓ ปีแรกของแผนพัฒนาฉบับที่ ๑ มวลรวมผลิตภัณฑ์ประชาชาติเพิ่มขึ้นร้อยละ ๖.๕ ต่อปี และในระยะ ๓ ปีหลัง มวลรวมผลิตภัณฑ์ประชาชาติได้เพิ่มมากขึ้นถึงประมาณร้อยละ ๘ ต่อปี เฉลี่ยแล้วในระยะ ๖ ปี มวลรวมผลิตภัณฑ์ประชาชาติเพิ่มขึ้นร้อยละ ๗.๒ ต่อปี และโดยที่จำนวนประชากรได้เพิ่มขึ้นในอัตราเฉลี่ยประมาณร้อยละ ๓.๒ ต่อปี รายได้ประชาชาติต่อบุคคลจึงเพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ ๔ ต่อปี ดังตารางที่ ๓๐ หน้า ๑๘๒

(๒) การสะสมทุน การสะสมทุนได้เพิ่มขึ้นเป็นลำดับ เฉลี่ยต่อปีเท่ากับประมาณร้อยละ ๒๐ ของรายได้ประชาชาติ การสะสมทุนในส่วนเอกชนได้เพิ่มมากขึ้น เพราะเอกชนได้ตระหนักในเสถียรภาพแห่งภาวะเศรษฐกิจและนโยบายพัฒนาของรัฐบาลอย่างมีระเบียบแบบแผน การสะสมทุนเพิ่มขึ้นในอัตราสูง แสดงว่าได้มีการเพิ่มกำลังการผลิตและการลงทุนในค่านต่าง ๆ อย่างกว้างขวางทั้งในส่วนรัฐบาลและเอกชน การสะสมที่เพิ่มขึ้นในระยะนี้ส่วนใหญ่เป็นสินค้านำเข้า ประเภทเครื่องจักร เครื่องมือ และอุปกรณ์ประเภททุน การก่อสร้างโรงงานอุตสาหกรรม การสร้างถนนและเส้นทางคมนาคมต่าง ๆ ซึ่งเป็นการลงทุนระยะยาวเพื่อสร้างรากฐานของโครงสร้างทางเศรษฐกิจของประเทศ นอกจากนี้การสะสมทุนได้เพิ่มสูงขึ้นในด้านการก่อสร้างอาคาร โรงแรม การบริการ และกิจการสาธารณูปโภค ดังตารางที่ ๓๑ หน้า ๑๘๓

ตารางที่ ๓๐

มวลรวมผลิตภัณฑ์ประชาชาติและรายได้ประชาชาติต่อบุคคล

ปี	มวลรวมผลิตภัณฑ์ประชาชาติ GNP (ล้านบาท)	รายได้ประชาชาติต่อบุคคล NI per capita (บาท)	ประชากรโดยประมาณ (ล้านคน)
๒๕๐๓	๕๕, ๗๑๗	๒, ๐๕๖	๒๗
๒๕๐๔	๕๘, ๘๓๖	๒, ๑๓๗	๒๘
๒๕๐๕	๖๕, ๒๐๘	๒, ๒๕๑	๒๙
๒๕๐๖	๖๖, ๘๒๑	๒, ๓๐๑	๓๐
๒๕๐๗	๗๓, ๗๓๐	๒, ๔๑๓	๓๑
๒๕๐๘	๘๑, ๒๗๔	๒, ๕๓๘	๓๒
๒๕๐๙	๙๖, ๘๐๓	๒, ๙๒๕	๓๓

ที่มา: กองบัญชีประชาชาติ สำนักงานสภาพัฒนาการ เศรษฐกิจแห่งชาติ.

ตารางที่ ๓๑

การสะสมทุน

(ล้านบาท)

	๒๕๐๗	๒๕๐๘	๒๕๐๙
๑. การก่อสร้าง	๘,๕๖๕.๕	๙,๘๒๗.๒	๑๒,๒๒๒.๙
- เอกชน	๕,๖๐๙.๒	๖,๗๕๓.๑	๘,๕๖๑.๘
- รัฐบาล	<u>๒,๙๕๖.๓</u>	<u>๓,๐๗๔.๑</u>	<u>๓,๖๖๑.๑</u>
๒. เครื่องมือเครื่องจักร			
จักร	๘,๓๗๖.๙	๙,๓๒๘.๙	๑๐,๙๐๘.๒
- เอกชน	๖,๖๔๑.๕	๗,๘๐๐.๐	๙,๓๖๔.๙
- รัฐบาล	<u>๑,๗๓๕.๔</u>	<u>๑,๕๒๘.๙</u>	<u>๑,๕๔๓.๓</u>
<u>การสะสมทุนถาวร</u>			
<u> ส่วนบุคคล</u>	๑๖,๙๕๒.๔	๑๙,๑๕๖.๑	๒๓,๑๓๑.๑
๓. ส่วนเปลี่ยนแปลง			
<u>ในสินค้าคงเหลือ</u>	๔.๔	-๑๙๒.๙	๓,๐๐๘.๙
- เอกชน	๑๓๔.๒	-๒๕๑.๔	๒,๙๖๔.๑
- รัฐบาล	<u>-๑๒๙.๘</u>	<u>๕๘.๕</u>	<u>๔๔.๘</u>
<u>การสะสมทุน</u>	<u>๑๖,๙๕๖.๘</u>	<u>๑๘,๙๖๓.๒</u>	<u>๒๖,๑๔๐.๐</u>

ที่มา: กองบัญชีประชาชาติ สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ.

(๓) การผลิต

ก. คานเกษตรกรรม การผลิตคานเกษตรกรรมโดยทั่วไปตลอดแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑ ได้ผลเป็นที่น่าพอใจ ปริมาณผลผลิตเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยกว่าร้อยละ ๕ ต่อปีเมื่อเทียบกับร้อยละ ๔ ต่อปีในระยะก่อนเริ่มแผนพัฒนาฯ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการผลิตพืชไร่หลายชนิดได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ถึงแม้ว่าจะต้องประสบกับภาวะดินฟ้าอากาศไม่อำนวยในบางปีก็ตาม รัฐบาลได้ดำเนินการส่งเสริมในด้านการเพิ่มผลผลิตทางเกษตรหลายประการด้วยกัน เช่น การชลประทาน การพัฒนาที่ดิน การกลสิกรรม การประมง การปศุสัตว์ และการจัดหาตลาด กิจกรรมเหล่านี้เป็นปัจจัยที่สำคัญในการช่วยให้ผลผลิตทางการเกษตรมีปริมาณเพิ่มขึ้นตลอดมา

ข. คานการประมง กิจกรรมคานการประมงได้ขยายตัวกว้างขวางออกไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งการประมงทางทะเล ปริมาณปลาที่จับได้เพิ่มขึ้นตลอดมาเนื่องจากชาวประมงได้ใช้เครื่องมืออันทันสมัยและปรับปรุงสมรรถภาพในการจับปลา การประมงน้ำลึกที่ขยายตัวเพิ่มขึ้นทำรายได้ให้แก่ประเทศปีละเป็นจำนวนไม่น้อย แต่การประมงชายฝั่งอาจจะชะงักลงเพราะปริมาณปลาลดน้อยลงและขาดมาตรฐานอนุรักษ์สัตว์น้ำที่มีสมรรถภาพ

ค. คานอุตสาหกรรม อุตสาหกรรมเป็นสาขาเศรษฐกิจที่กำลังขยายตัวอย่างกว้างขวางในระหว่าง พ.ศ. ๒๕๐๓-๒๕๐๕ มีกิจกรรมอุตสาหกรรมใหม่เกิดขึ้นหลายชนิด เช่น การกลั่นน้ำมัน การผลิตแก้วและกระจก การปั่นด้ายและทอผ้า การผลิตยาฆ่าโรค เป็นต้น ส่วนอุตสาหกรรมที่มีอยู่เดิม เช่น การผลิตกระสอบ การสีข้าว และการผลิตซีเมนต์ ก็ได้ขยายตัวออกไปอย่างรวดเร็ว

ง. เหมืองแร่ แร่เป็นสินค้าออกที่ทำรายได้ให้ประเทศเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งคอปเปอร์ นอกจากนี้ยังมีบิสมัท พลูมโบรไทด์ ทังสเทน พลวง และเหล็ก ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑ ปริมาณผลิตของแร่เหล่านี้ได้เพิ่มขึ้นเป็นลำดับ

(๔) ระบับราคา ในระยะ พ.ศ. ๒๕๐๔-๒๕๐๕ เลขดัชนีราคาขายส่งเคลื่อนไหวอยู่ระหว่าง ๑๐๐ กับ ๘๖ โดยถือ พ.ศ. ๒๕๐๐ เป็นปีฐาน ซึ่งในปี ๒๕๐๓ ก่อนเริ่มแผนพัฒนาฯ ดัชนีขายส่งโดยเฉลี่ยเท่ากับ ๘๒ ส่วนเลขดัชนีผู้บริโภคเคลื่อนไหวอยู่ระหว่าง ๘๗.๖ กับ ๑๐๕.๕

โดยถือ พ.ศ. ๒๕๐๕ เป็นปีฐาน ซึ่งในปี ๒๕๐๓ ก่อนเริ่มแผนพัฒนาฯ คำนีราคารูบรีโลกเฉลี่ยเท่ากับ ๘๖.๔ เมื่อพิจารณาคำนีราคารายส่งและคำนีราคารูบรีโลกแล้วจะเห็นว่ามีการเคลื่อนไหวของเลขค้ำนี้ตามฤดูกาล และมีแนวโน้มสูงขึ้นเพียงเล็กน้อย แสดงว่าตลอดระยะเวลาของแผนพัฒนาฉบับที่ ๑ เสถียรภาพด้านการเงินและการคลังอยู่ในสภาพมั่นคงโดยตลอด

(๕) การค้ากับต่างประเทศ การติดต่อค้าขายกับต่างประเทศมีเพิ่มมากขึ้นตลอดระยะเวลา ๖ ปีของแผนพัฒนาฉบับที่ ๑ การค้าระหว่างประเทศได้เพิ่มขึ้นทุกปี ในปี ๒๕๐๓ การส่งออกมีมูลค่า ๘,๖๑๔ ล้านบาท และการนำเข้ามีมูลค่า ๘,๖๒๒ ล้านบาท เปรียบเทียบกับปี ๒๕๐๕ การส่งออกมีมูลค่า ๑๓,๓๐๐ ล้านบาท และการนำเข้ามีมูลค่า ๑๓,๕๐๐ ล้านบาท

ในด้านการนำเข้า ได้มีการนำสินค้าประเภททุนเข้ามามากกว่าการนำสินค้าที่จะใช้บริโภคโดยตรง ในปี ๒๕๐๓ สินค้าประเภทอาหารและเครื่องค้ำนำเข้าร้อยละ ๘.๓ ของมูลค่าสินค้าเข้าทั้งหมด ส่วนในปี ๒๕๐๔ นำเข้าเพียงร้อยละ ๓.๔ สำหรับสินค้าประเภททุน ในปี ๒๕๐๓ นำเขาร้อยละ ๒๔.๔ ในปี ๒๕๐๔ นำเขาร้อยละ ๓๑.๓

สำหรับสินค้าออกนั้น สินค้าประเภทอาหารส่งออกในปี ๒๕๐๓ ร้อยละ ๔๕.๔ ของมูลค่าสินค้าออกทั้งหมด แต่ในปี ๒๕๐๔ จำนวนที่ส่งออกเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๕๓.๘ ทั้งนี้เพราะผลผลิตส่วนใหญ่เป็นประเภทเกษตรกรรมซึ่งนำไปใช้เป็นอาหารโดยตรง สินค้าออกที่สำคัญของไทยคือข้าว ยาง คีบูก ไม้สัก ได้มีการส่งออกน้อยลง แต่ได้ส่งสินค้าอื่น อาทิเช่น ข้าวโพด ปอ มันสำปะหลัง ออกมากขึ้น ฯลฯ

การนำสินค้าเข้าได้ขยายตัวเร็วกว่าการส่งสินค้าออก เพราะประเทศไทยกำลังเร่งรัดพัฒนาเศรษฐกิจ จึงมีความต้องการเครื่องจักรและอุปกรณ์ต่าง ๆ มาก ซึ่งสินค้าค้ำกวดต้องสั่งมาจากต่างประเทศ นับตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๓ ประเทศไทยขาดดุลการค้าทุกปี ในปี ๒๕๐๖ และ ๒๕๐๘ ขาดดุลการค้ามากถึง ๓,๑๒๓ ล้านบาท และ ๓,๘๐๐ ล้านบาทตามลำดับ แม้ดุลการค้าจะขาดดุล แต่ดุลการชำระเงินเกินดุลตลอดมา เนื่องจากได้เงินลงทุนจากต่างประเทศ ทำให้เงินบาทเป็นที่เชื่อถือของต่างประเทศ และมีเสถียรภาพมั่นคง

(๖) การคลัง การเงิน และการธนาคาร

ฐานะการคลังของรัฐบาลมีเสถียรภาพตลอดระยะเวลาของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑ การเงินมีความคล่องตัวพอประมาณ และสามารถปรับตัวเองให้เข้ากับวงจรของฤดูกาล ทั้งนี้เนื่องมาจากเศรษฐกิจได้ขยายตัวออกไปอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะในระยะครึ่งหลังของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑ (พ.ศ. ๒๕๐๖-๒๕๐๘) โครงการซึ่งเริ่มไว้ในระยะ ๓ ปีแรกเริ่มจะปรากฏผลทำให้รายได้ของรัฐบาลเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ ส่วนรายจ่ายของรัฐบาลเพิ่มขึ้นมากเช่นกัน เพราะมีความจำเป็นที่จะต้องตั้งงบประมาณเพื่อการบริหารทั่วไปและการพัฒนามากขึ้น

ปริมาณเงินในมือประชาชนเพิ่มขึ้นในอัตราพอประมาณ รัฐบาลได้ใช้มาตรการต่าง ๆ กำจัดภาวะเงินเฟ้ออย่างใดผลดี เป็นคนว่า การอนุโลมให้นำสินค้าบางชนิดเข้ามาได้ การปรับปรุงพิภคอัตราศุลกากรและวิธีการเก็บภาษีอากร ซึ่งนอกจากจะอุดหนุนของไหวต่าง ๆ แล้ว ยังเป็นการจำกัดอุปสงค์ของผู้บริโภคมีให้มากขึ้นไป และยังได้มีการกำหนดอัตราดอกเบี้ยเงินฝากของธนาคารพาณิชย์ให้เหมาะสม และได้เพิ่มอัตราดอกเบี้ยธนาคารออมสินเพื่อเป็นการส่งเสริมการออมทรัพย์ของประชาชน และเพื่อประโยชน์ทางด้านการระดมทุนภายในประเทศด้วย

ยอดเงินฝากธนาคารทั้งประเภทฝากเผื่อเรียกและประเภทฝากประจำได้เพิ่มขึ้นเป็นลำดับ ยอดเงินกู้และซื้อดัดก็เพิ่มขึ้นทุกปีตลอดระยะเวลาของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑ ซึ่งเป็นเครื่องแสดงอย่างหนึ่งว่า การลงทุนทางด้านเอกชนได้ขยายตัวออกไปมาก ช่วยให้การผลิตสินค้าและบริการบรรลุเป้าหมายตามแผนพัฒนาฯ ในด้านปริวรรตเงินตราต่างประเทศนั้น ปรากฏว่าค่าของเงินบาทมีนัยสำคัญตลอดระยะเวลาของแผนพัฒนาฯ สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลที่จะรักษาค่าของเงินบาทไว้ให้มั่นคง

ภาวะเศรษฐกิจในระยะของแผนพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒

(พ.ศ. ๒๕๑๐-๒๕๑๔)

ในระยะต้นของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๑๐-๒๕๑๒) ระบบเศรษฐกิจของประเทศไทยขยายตัวอย่างรวดเร็ว เนื่องจากการผลิตที่สำคัญคือการ เกษตร และอุตสาหกรรม

ตารางที่ ๓๒

สถิติของภาวะเศรษฐกิจโดยสังเขป

	ปริมาณ				
	๒๕๐๓	๒๕๐๖	๒๕๐๗	๒๕๐๘	๒๕๐๙
ประชากร (ล้านคน)	๒๗.๐	๓๐.๐	๓๑.๐	๓๒.๐	๓๓.๑
มวลรวมผลิตภัณฑ์ประชาชาติ (ล้านบาท)	๕๕,๗๑๗	๖๘,๙๒๑	๗๓,๗๓๐	๘๑,๒๗๔	๙๖,๘๐๓
รายได้ต่อบุคคล (บาท)	๒,๐๕๖	๒,๓๐๑	๒,๓๘๑	๒,๕๓๙	๒,๙๒๔
การสะสมทุน (ล้านบาท)	๘,๑๕๐	๑๔,๙๖๑	๑๖,๔๘๘	๑๗,๙๑๗	๑๙,๓๐๐
<u>การผลิต</u>					
เกษตรกรรม (พันตัน)					
- ข้าว	๖,๗๗๐	๘,๒๗๙	๑๐,๐๒๙	๙,๕๕๘	๙,๒๑๘
- ข้าวโพค	๕๔๔	๘๕๘	๙๓๕	๑,๐๒๑	๑,๑๒๒
- ยาง	๑๗๑	๑๙๘	๒๑๑	๒๑๗	๒๒๐
- ปอ	๑๘๘	๒๑๒	๓๐๓	๕๒๙	๕๕๐
- มันสำปะหลัง	๑,๒๒๒	๒,๑๑๑	๑,๕๕๗	๒,๓๔๐	๒,๔๐๐
- ไม้สัก (พัน ลบ. ม.)	๑๕๔	๑๔๔	๑๔๓	๒๐๒	๑๕๑
- ไม้ยาง (พัน ลบ. ม.)	๓๒๑	๔๖๒	๕๓๗	๕๔๐	๕๓๕
ประมง (พันตัน)					
- ปลาน้ำจืด	๗๓	๙๕	๘๓	๘๖	๘๕
- ปลาทะเล	๑๔๖	๓๒๓	๔๙๔	๕๓๐	๖๓๕

ตารางที่ ๓๒ (ต่อ)

	ประมาณ				
	๒๕๐๓	๒๕๐๖	๒๕๐๗	๒๕๐๘	๒๕๐๙
อุตสาหกรรม					
- ซีเมนต์ (พันตัน)	๕๕๔	๙๙๓	๑,๐๕๙	๑,๒๔๓	๑,๔๐๐
- กระสอบ (พันใบ)	๖,๘๓๘	๒๓,๑๒๙	๓๓,๕๑๑	๓๙,๘๙๒	๔๕,๐๐๐
- กระดาษ (ตัน)	๒,๕๕๔	๓,๘๘๐	๑๓,๕๓๓	๒๒,๓๐๐	๒๖,๓๐๐
- น้ำตาล (พันตัน)	๑๔๐	๑๒๕	๑๖๘	๓๒๐	๒๗๐
- บุหรี่ (ล้านมวน)	๘,๘๖๒	๑๐,๑๓๑	๑๐,๑๙๕	๑๐,๕๐๐	๑๐,๘๐๐
- ผาฝ้าย (ล้านหลา)	๘๓	๑๔๐	๑๓๑	๒๕๑	๓๒๕
เหมืองแร่ (ตัน)					
- ดีบุก	๑๖,๓๕๓	๒๑,๖๑๓	๒๑,๖๓๕	๒๖,๔๑๓	๒๗,๑๐๐
- ลิควินท์	๑๐๓,๓๘๓	๑๓๓,๐๓๓	๑๐๓,๖๓๓	๑๒๔,๕๖๓	๑๕๓,๑๐๐
- เหล็ก	๑๑,๔๓๕	๑๕,๓๔๓	๑๙๐,๕๕๕	๓๕๐,๔๓๓	๓๑๐,๐๐๐
- ยิบซัม	๑๓,๐๐๐	๒๓,๘๘๕	๔๑,๕๐๐	๑๑,๒๔๐	๓๔,๐๐๐
พลังงานที่ผลิตได้					
(พันกิโลวัตต์/ชม.)	๕๖๓	๘๘๓	๑,๐๘๘	๑,๓๔๐	๑,๓๐๐
ระบับราคา					
ดัชนีราคาขายส่ง ๒๕๐๑ - ๑๐๐	๙๒	๙๙	๙๓	๙๖	๑๑๐
ดัชนีราคาผู้บริโภค ๒๕๐๕ - ๑๐๐	๙๖.๔	๑๐๐.๙	๑๐๒.๙	๑๐๓.๘	๑๐๓.๓
การค้ากับต่างประเทศ (ล้านบาท)					
- สินค้าขาออก	๘,๖๑๔	๙,๖๓๖	๑๒,๓๓๙	๑๓,๐๔๙	๑๓,๓๐๐

ตารางที่ ๓๒ (ต่อ)

	ประมาณ				
	๒๕๐๓	๒๕๐๖	๒๕๐๗	๒๕๐๘	๒๕๐๙
- สิ้นค่าเช่า	๘, ๖๒๒	๑๑, ๕๐๘	๑๒, ๘๐๓	๑๔, ๒๕๓	๑๗, ๕๐๐
- ค่าเช่าทรัพย์สิน	๘๘๕	๘๘๕	๑, ๘๓๗	๑, ๗๐๕	๓, ๒๘๗
การคลัง (ด้านบาท)					
- รายรับ (ปีงบประมาณ)	๓, ๘๒๔	๑๐, ๓๒๖	๑๐, ๖๕๗	๑๒, ๔๕๗	๑๔, ๔๔๐
- รายจ่าย (ปีงบประมาณ)	๖, ๖๘๕	๑๐, ๕๐๒	๑๑, ๐๓๐	๑๒, ๔๑๖	๑๔, ๔๔๐
- หนี้ภายในประเทศ (สิ้นวันวาคม)	๖, ๓๘๐	๓, ๖๑๘	๘, ๗๘๘	๑๐, ๐๐๗	๑๒, ๒๖๕ ^๑
- หนี้ต่างประเทศ(สิ้นวันวาคม)	๒, ๑๕๓	๓, ๘๒๓	๔, ๔๘๐	๔, ๘๐๖	๕, ๐๓๔ ^๒
การเงินและการธนาคาร (ด้านบาท)					
- ปริมาณเงินในมือประชาชน (สิ้นวันวาคม)	๑๐, ๐๘๘	๑๑, ๘๘๑	๑๒, ๘๑๖	๑๔, ๓๓๒	๑๔, ๘๐๐
- ยอดเงินฝากที่ธนาคารพาณิชย์ (สิ้นวันวาคม)	๔, ๖๔๓	๕, ๘๔๘	๑๑, ๗๘๘	๑๔, ๑๔๑	๑๖, ๓๐๘ ^๓
เงินสำรองระหว่างประเทศ	๓, ๑๓๐	๑๑, ๐๐๘	๑๒, ๕๖๔	๑๔, ๐๒๗	๑๗, ๑๘๘ ^๔

หมายเหตุ:

๑ ตัวเลขแท้จริงเมื่อ ๓๐ กันยายน ๒๕๐๙

๒ ตัวเลขแท้จริงเมื่อ ๓๑ มีนาคม ๒๕๐๙

๓ ตัวเลขแท้จริงเมื่อ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๐๙

๔ ตัวเลขแท้จริงเมื่อ ๓๐ กันยายน ๒๕๐๙

เพิ่มขึ้นในอัตราสูง นอกจากนั้น การลงทุนจากต่างประเทศและรายจ่ายของสหรัฐอเมริกาในประเทศไทยได้เพิ่มมากขึ้นในระยะนี้ด้วย แต่ในระยะปลายแผนพัฒนาฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๑๓-๒๕๑๔) ระบบเศรษฐกิจขยายตัวช้าลงจนถึงขั้นมีภาวะเศรษฐกิจรั้งตัว เป็นครั้งแรกหลังจากที่ได้ขยายตัวติดต่อกันมากกว่า ๑๐ ปี

สาเหตุสำคัญที่ทำให้ระบบเศรษฐกิจมีความเคลื่อนไหวขึ้นลงอย่างรวดเร็ว ส่วนใหญ่เกิดจากอิทธิพลของการเปลี่ยนแปลงในปัจจุบันทางเศรษฐกิจจากต่างประเทศที่สำคัญ ๓ ประการ คือ

๑. โครงสร้างความต้องการของตลาดโลกสำหรับสินค้าหลายประเภทได้เปลี่ยนแปลงไป ทำให้ราคาสินค้าออกที่สำคัญของไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ข้าวและยาง ลดลงมาก
๒. รายจ่ายทางทหารของสหรัฐอเมริกาในประเทศไทย
๓. การลงทุนจากต่างประเทศ ซึ่งเคยเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในระยะก่อนกลับลดลงไปมากในระยะนี้ด้วย

จากตารางที่ ๓๓ แสดงให้เห็นปัจจัยทางเศรษฐกิจทั้ง ๓ ประการดังกล่าวขยายตัวอย่างรวดเร็วในระยะต้นของแผนพัฒนาฉบับที่ ๒ แต่กลับลดลงในปลายแผนพัฒนาฉบับที่ ๒ ผลกระทบกระเทือนต่อภาวะเศรษฐกิจในประเทศจึงปรากฏขึ้นทั้งในด้านรายได้และรายจ่ายประชาชาติ ระดับทุนสำรองเงินตราต่างประเทศลดลง นอกจากนั้น เมื่อการลงทุนของเอกชนภายในประเทศไต่ลดลง รายได้ของรัฐบาลจึงขยายตัวน้อยลงในระยะปลายของแผนพัฒนาฉบับที่ ๒

ภาวะตั้งตัวทางเศรษฐกิจดังกล่าวมีผลกระทบกระเทือนต่อภาวะทางสังคมด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการที่ระดับรายได้ของประชาชนที่อยู่ในภาคเกษตรกรรมได้รับความกระทบกระเทือนจากความผันแปรในภาวะเศรษฐกิจดังกล่าว นอกจากนั้น การที่อัตราการเพิ่มของประชากรอยู่ในระดับสูงก็เป็นเหตุให้รัฐยังไม่สามารถให้บริการในด้านสังคมได้เต็มที่ และประชาชนไม่อยู่ในฐานะที่จะยกระดับความเป็นอยู่ของครอบครัวให้ดีขึ้นเท่าที่ควร

ตารางที่ ๓๓

สรุปภาวะเศรษฐกิจของประเทศไทยในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๒

ระยะคน แผนพัฒนาฯ	ระยะปลาย แผนพัฒนาฯ	ระยะของ แผนพัฒนาฯ
๒๕๑๐-๒๕๑๒	๒๕๑๒-๒๕๑๔	๒๕๑๐-๒๕๑๔

๑. การเปลี่ยนแปลงปัจจัยทางเศรษฐกิจ
ที่เกี่ยวข้องกับต่างประเทศ

๑.๑ ภาวะตลาดของสินค้าสำคัญ

ก. ข้าว ปริมาณ (เฉลี่ย : ล้านตัน) ปีละ	๑.๒	๑.๑	๑.๒
ราคาส่งออก (เฉลี่ย : บาท/ตัน)	๓,๑๔๘	๒,๐๕๕	๒,๓๕๔
มูลค่า (เฉลี่ย : ล้านบาท) ปีละ	๓,๓๘๑	๒,๒๕๒	๓,๑๓๕
ข. ยาง ปริมาณ (เฉลี่ย : ล้านตัน) ปีละ	๒๔๓	๒๓๘	๒๕๕
ราคาส่งออก (เฉลี่ย : บาท/ตัน)	๘,๑๓๘	๓,๕๐๐	๓,๘๕๖
มูลค่า (เฉลี่ย : ล้านบาท) ปีละ	๒,๐๑๘	๒,๐๕๘	๒,๐๕๐

๑.๒ รายจ่ายของสหรัฐฯในประเทศไทย

ล้านบาท	๑๓,๖๕๓	๓,๔๑๒	๒๑,๐๖๕
เฉลี่ยต่อปี	๔,๕๕๒	๓,๓๐๖	๔,๒๑๔

๑.๓ การลงทุนจากต่างประเทศ

ล้านบาท	๓,๔๔๕	๑,๕๘๓	๕,๕๕๒
เฉลี่ยต่อปี	๑,๑๕๒	๕๕๘	๑,๐๕๐

ตารางที่ ๓๓ (ต่อ)

	ระยะ แผนพัฒนาฯ ๒๕๑๐-๒๕๑๒	ระยะ ระยะปลาย แผนพัฒนาฯ ๒๕๑๒-๒๕๑๔	ระยะ ระยะของ แผนพัฒนาฯ ๒๕๑๐-๒๕๑๔
๒. ผลกระทบกระเทือนต่อภาวะเศรษฐกิจ ภายในประเทศ			
๒.๑ การขยายตัวของการผลิตประชาชาติ (ร้อยละ)	๘.๐	๖.๐	๗.๒
๒.๒ การขยายตัวของรายได้รายจ่าย ประชาชาติ (ร้อยละ)	๘.๕	๘.๒	๗.๐
๒.๓ การเปลี่ยนแปลงรายได้ของรัฐบาล (ร้อยละ)	๑๓.๕	๓.๘	๕.๖
๒.๔ การเปลี่ยนแปลงรายจ่ายของรัฐบาล (ร้อยละ)	๑๕.๑	๘.๕	๑๒.๔
๒.๕ การเปลี่ยนแปลงการลงทุนภาคเอกชน (ร้อยละ)	๑๖.๐	๒.๐	๑๐.๔
๒.๖ การเปลี่ยนแปลงระดับเงินทุนสำรองฯ (ล้านบาท)	๘๔๘	๓, ๕๗๒	๓, ๑๒๐

ความต้องการ เงินทุนในอุตสาหกรรมขนาดย่อม

ในปีหนึ่ง ๆ อุตสาหกรรมขนาดย่อมต้องการ เงินทุนจำนวนมากเพื่อขยายกิจการ เดิมที่มี อยู่แล้วให้เจริญก้าวหน้าและเพื่อจัดตั้งโรงงานขึ้นใหม่ จากจำนวนคำร้องที่สำนักงานธนกิจ อุตสาหกรรมขนาดย่อมซึ่งเป็นแหล่ง เงินทุนแหล่งหนึ่งของอุตสาหกรรมขนาดย่อมได้รับ จะแสดงให้เห็น ความต้องการ เงินทุนของอุตสาหกรรมขนาดย่อม ซึ่งแม้ว่าจะ เป็นเพียงส่วนหนึ่งของความ ต้องการ เงินทุนของอุตสาหกรรมขนาดย่อมก็ตาม แต่ก็สามารถจะแสดงให้เห็นแนวโน้มใน ความ ต้องการ ลงทุนของอุตสาหกรรมขนาดย่อมได้

จากตารางที่ ๓๔ แสดงจำนวนรายของอุตสาหกรรมขนาดย่อมที่ไ้ยื่นคำร้องขอกู้เงิน จากสำนักงานธนกิจฯ และจำนวนเงินที่ต้องการ ตั้งแต่ปีงบประมาณ ๒๕๐๗ ถึงปีงบประมาณ ๒๕๑๔ มีทั้งหมด ๑,๐๒๑ ราย จำนวนเงินทั้งหมด ๓๒๐,๑๗๗,๑๗๐ บาท และแยกตามประเภทอุตสาหกรรม

จะเห็นว่าอุตสาหกรรมโรงงานเป็นอุตสาหกรรมที่ดำเนินงานเกี่ยวกับเครื่องจักรกล ซึ่ง ต้องใช้เงินทุนมาก จึงมีความต้องการ เงินทุนมากกว่าอุตสาหกรรมประเภทอื่น

ในระยะต้นของแผนพัฒนาฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๑๐-๒๕๑๒) ความต้องการ เงินทุนใน อุตสาหกรรมขนาดย่อมอยู่ในระดับสูง เนื่องจากระบบเศรษฐกิจในระยะดังกล่าวขยายตัวอย่าง รวดเร็ว แต่ในระยะปลายแผนพัฒนาฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๑๓-๒๕๑๔) ภาวะเศรษฐกิจโดยทั่วไป เริ่มซบเซา ระบบเศรษฐกิจขยายตัวช้าลง ทำให้แนวโน้มในการลงทุนลดลง และความต้องการ เงินทุนของอุตสาหกรรมขนาดย่อมมีแนวโน้มลดลง

ตารางที่ ๓๕ แสดงคำร้องขอกู้เงินของอุตสาหกรรมขนาดย่อมที่ยื่นต่อสำนักงานธนกิจ อุตสาหกรรมขนาดย่อมตั้งแต่ปีงบประมาณ ๒๕๐๗ ถึง ๒๕๑๔ แยกตามประเภทอุตสาหกรรมและตาม วัตถุประสงค์ของการขอกู้

ตารางที่ ๓๔

คำร้องขอขอกู้เงินตามประเภทอุตสาหกรรม

ปีงบประมาณ	อุตสาหกรรมโรงงาน		อุตสาหกรรมบริษัท		อุตสาหกรรมหัตถกรรม		อุตสาหกรรมในครอบครัว		รวม	
	ราย	เงิน	ราย	เงิน	ราย	เงิน	ราย	เงิน	ราย	เงิน
๒๕๐๗	๗๖	๒๖,๐๓๗,๖๗๐	๑๔	๔,๔๖๓,๐๐๐	๑๒	๓,๑๑๓,๐๐๐	๑๙	๒,๕๕๐,๐๐๐	๑๒๑	๓๖,๑๖๓,๖๗๐
๒๕๐๘	๕๖	๑๙,๐๕๘,๐๐๐	๙	๒,๐๑๕,๐๐๐	๑๑	๒,๕๕๘,๕๐๐	๖	๑,๐๙๕,๐๐๐	๘๒	๒๔,๗๒๖,๕๐๐
๒๕๐๙	๖๔	๒๐,๐๑๐,๐๐๐	๑๖	๔,๒๒๔,๐๐๐	๖	๑,๒๐๑,๐๐๐	๖	๓๕๐,๐๐๐	๙๒	๒๕,๘๘๕,๐๐๐
๒๕๑๐	๑๑๒	๓๖,๕๑๑,๗๐๐	๒๑	๕,๐๙๐,๐๐๐	๑๐	๒,๑๗๑,๓๐๐	๑๐	๕๑๐,๐๐๐	๑๕๓	๔๔,๒๘๓,๐๐๐
๒๕๑๑	๑๓๑	๔๕,๒๗๒,๐๐๐	๒๒	๕,๒๑๘,๕๐๐	๑๔	๒,๘๑๙,๐๐๐	๑๓	๗๙๐,๐๐๐	๑๘๐	๕๔,๐๙๙,๕๐๐
๒๕๑๒	๑๑๗	๔๐,๗๐๗,๕๐๐	๑๗	๕,๔๖๖,๐๐๐	๗	๑,๐๗๐,๐๐๐	๒	๘๐,๐๐๐	๑๓๖	๔๗,๓๒๓,๕๐๐
๒๕๑๓	๘๙	๓๖,๔๘๐,๐๐๐	๓๕	๑๒,๒๔๘,๐๐๐	๑๑	๑,๕๓๐,๐๐๐	๒	๖๐,๐๐๐	๑๓๗	๕๐,๓๑๘,๐๐๐
๒๕๑๔	๘๘	๓๑,๐๓๑,๐๐๐	๕	๓,๕๗๒,๐๐๐	๖	๑,๘๘๕,๐๐๐	-	-	๑๐๓	๓๖,๘๘๘,๐๐๐
รวม	๗๓๓	๒๕๕,๑๐๗,๘๗๐	๑๔๓	๒๒,๘๙๖,๕๐๐	๗๗	๑๖,๗๕๗,๘๐๐	๕๘	๕,๒๒๕,๐๐๐	๑,๐๒๑	๓๒๐,๑๗๗,๑๗๐

ตารางที่ ๓๕

คำร้องขอเงินแบ่งตามประเภทอุตสาหกรรมและวัตถุประสงค์ของการขอ
(ปีงบประมาณ ๒๕๐๗-๒๕๑๔)

ประเภทอุตสาหกรรม	วัตถุประสงค์ของการขอ					บาท
	ทุนหมุนเวียน	ซื้อที่ดิน	ก่อสร้างอาคาร	ซื้อเครื่องจักรฯ	อื่น ๆ	รวม
	อุตสาหกรรมโรงงาน	๗๓, ๖๕๓, ๖๘๕	๑๐, ๐๕๕, ๕๐๐	๕๑, ๙๙๐, ๐๐๐	๑๐๐, ๗๒๖, ๓๔๕	๑๘, ๖๔๒, ๓๔๐
อุตสาหกรรมบริษัท	๗, ๕๑๐, ๕๐๐	๑, ๘๙๔, ๐๐๐	๑๐, ๑๖๐, ๕๐๐	๒๒, ๑๒๗, ๕๐๐	๑, ๒๐๔, ๐๐๐	๔๒, ๘๙๖, ๕๐๐
อุตสาหกรรมหัตถกรรม	๘, ๗๑๘, ๘๐๐	๑, ๐๘๓, ๐๐๐	๓, ๖๗๕, ๑๐๐	๒, ๕๙๙, ๐๐๐	๖๗๑, ๙๐๐	๑๖, ๗๕๗, ๘๐๐
อุตสาหกรรมในครอบครัว	๒, ๖๕๖, ๙๐๐	๓๑๓, ๒๐๐	๑, ๐๒๐, ๐๐๐	๘๘๐, ๖๐๐	๕๕๔, ๓๐๐	๕, ๒๒๕, ๐๐๐
รวม	๙๒, ๕๓๙, ๘๘๕	๑๓, ๓๘๕, ๗๐๐	๖๖, ๘๔๕, ๖๐๐	๑๒๖, ๓๓๓, ๔๔๕	๒๑, ๐๗๒, ๕๔๐	๓๒๐, ๑๗๗, ๑๗๐

แหล่งเงินทุนสำหรับอุตสาหกรรมขนาดย่อม

ในปัจจุบัน แหล่งที่มาของเงินทุนในส่วนเอกชนมี ๓ แหล่ง คือ

- (๑) นิติบุคคลและเอกชนในประเทศ
- (๒) แหล่งต่างประเทศ
- (๓) สถาบันการเงินต่าง ๆ ได้แก่
  ๑. ธนาคารพาณิชย์
  ๒. กิจการประกันชีวิต
  ๓. บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย
  ๔. สำนักงานธนกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อม
  ๕. ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร
๖. ตลาดหุ้น

แหล่งที่มาของเงินทุนดังกล่าวข้างต้น บางแห่งก็จำกัดคุณสมบัติของผู้ขอไว้ ทำให้ อุตสาหกรรมขนาดย่อมไม่สามารถจะขอกู้จากแหล่งเงินทุนนั้น ๆ ได้ เช่น ธนาคารเพื่อการเกษตร และสหกรณ์การเกษตรจะให้เงินทุนแก่เกษตรกรทั้งหลายเท่านั้น ส่วนบริษัทเงินทุนอุตสาหกรรม แห่งประเทศไทยก็กำหนดวงเงินที่จะขอกู้และจำนวนเงินทุนของผู้ขอ โดยจะใหญ่เฉพาะ อุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดใหญ่เท่านั้น แหล่งเงินทุนอื่นที่เหลือส่วนใหญ่จะเป็นการใหญ่ ระยะสั้น อัตราดอกเบี้ยสูง และคำนึงถึงหลักทรัพย์ค้ำประกันเป็นสำคัญ แต่สำหรับสำนักงานธนกิจ อุตสาหกรรมขนาดย่อมเป็นแหล่งเงินทุนโดยตรงของอุตสาหกรรมขนาดย่อมซึ่งรัฐบาลตั้งขึ้นเพื่อช่วย เหลืออุตสาหกรรมขนาดย่อมโดยตรง

แหล่งที่มาของเงินลงทุนในส่วนเอกชนที่ประมาณไว้ตามแผนพัฒนาการ เศรษฐกิจและ สังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๑๐-๒๕๑๔) และแผนพัฒนาการ เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๑๕-๒๕๑๙) แสดงตามตารางที่ ๓๖

ตารางที่ ๓๖

แหล่งที่มาของเงินทุนในส่วนเอกชน

(โดยประมาณ ด้านบาท)

แหล่งที่มาของเงินทุนในการลงทุนส่วนเอกชน	พ.ศ. ๒๕๑๐-๒๕๑๔	พ.ศ. ๒๕๑๕-๒๕๑๙
นิติบุคคลและ เอกชนในประเทศ	๙๓,๘๐๐	๕๖,๙๐๐
แหล่งต่างประเทศ	๑๐,๐๐๐	๑๓,๘๕๐
สถาบันการเงิน	๕,๐๐๐	๒๐,๔๕๐
ธนาคารพาณิชย์	๙,๑๐๐	๑๒,๕๐๐
กิจการประกันภัย	๑๕๐	๒๐๐
บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย	๔๐๐	๑,๙๐๐
สำนักงานธนกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อม	๑๐๐	๓๐๐
ธนาคารอาคารสงเคราะห์	๒๕๐	—
ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร	๕๐๐	๓,๒๕๐
ตลาดหุ้น	๕๐๐	๒,๕๐๐

การใช้เงินทุนของอุตสาหกรรมขนาดย่อม

อุตสาหกรรมขนาดย่อมที่กู้เงินไปจากสำนักงานธนกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อมส่วนใหญ่
ต้องการเงินทุนเพื่อใช้เป็นทุนหมุนเวียน ซื้อมachinery ก่อสร้างอาคาร ซื้อเครื่องจักรอุปกรณ์ และเพื่อ
วัตถุประสงค์อื่น ๆ

ตั้งแต่ปีงบประมาณ ๒๕๐๗ ถึง ๒๕๑๔ อุตสาหกรรมขนาดย่อมที่กู้เงินจากสำนักงานธนกิจฯ
ได้ใช้เงินกู้เพื่อวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ดังนี้

ทุนหมุนเวียน	จำนวนเงิน	๓๓,๘๒๖,๖๕๐ บาท	ประมาณ ๒๖.๐%
ซื้อมachinery	"	๖,๔๖๘,๕๐๐ บาท	" ๕.๒%
ก่อสร้างอาคาร	"	๓๘,๖๓๐,๕๐๐ บาท	" ๒๕.๑%
ซื้อเครื่องจักรและอุปกรณ์	"	๖๘,๕๖๗,๖๕๐ บาท	" ๔๔.๕%
อื่น ๆ	"	<u>๖,๕๐๘,๙๐๐ บาท</u>	<u>" ๔.๒%</u>
	รวม	<u>๑๕๔,๐๐๒,๐๐๐ บาท</u>	<u>๑๐๐.๐%</u>

รายการซื้อเครื่องจักรและอุปกรณ์ใช้เงินทุนมากถึงประมาณ ๔๕% ของเงินกู้ทั้งหมด
เนื่องจากราคาสินค้าประเภทดังกล่าวสูง ส่วนใหญ่ของสั่งซื้อจากต่างประเทศเนื่องจากประเทศ
ไทยยังไม่สามารถผลิตได้เอง

ตารางที่ ๓๗ แสดงการใช้เงินกู้อย่างแยกตามประเภทอุตสาหกรรมและตามวัตถุประสงค์
ของการขอกู้

อุตสาหกรรมประเภทโรงงานเป็นอุตสาหกรรมที่ได้รับอนุมัติใหญ่มากที่สุดเนื่องจากมี
จำนวนมากและมีความต้องการเงินทุนมากกว่าอุตสาหกรรมประเภทอื่น จะเห็นได้จากตารางที่
๓๕ จำนวนที่ยื่นขอกู้เป็นจำนวน ๒๕๕,๑๐๗,๘๗๐ บาท จากจำนวนเงินขอกู้ทั้งสิ้น ๓๒๐,๑๗๗,๑๗๐
บาท

ตารางที่ ๓๘ แสดงวัตถุประสงค์ของการใช้เงินกู้ในปีต่าง ๆ ตั้งแต่ปีงบประมาณ ๒๕๐๗
ถึง ๒๕๑๔ ของอุตสาหกรรมขนาดย่อมที่ขอกู้เงินจากสำนักงานธนกิจฯ และได้รับอนุมัติใหญ่แล้ว

ตารางที่ ๓๓

ยอดเงินอนุมัติใหญ่แยกตามประเภทอุตสาหกรรมและวัตถุประสงค์ของการขอ
(ปีงบประมาณ ๒๕๐๗-๒๕๑๔)

ประเภทอุตสาหกรรม	วัตถุประสงค์ของการขอ					รวม
	ทุนหมุนเวียน	ซื้อที่ดิน	ก่อสร้างอาคาร	ซื้อเครื่องจักรฯ	อื่น ๆ	
อุตสาหกรรมโรงงาน	๒๖,๔๘๑,๔๕๐	๔,๖๕๐,๐๐๐	๓๐,๘๕๔,๐๐๐	๕๕,๕๕๓,๐๕๐	๕,๗๗๘,๐๐๐	๑๒๓,๓๕๖,๕๐๐ + ๒,๑๖๖,๐๐๐
อุตสาหกรรมบริษัท	๒,๓๕๒,๕๐๐	๑,๑๓๐,๐๐๐	๔,๗๓๑,๕๐๐	๑๑,๐๓๒,๘๐๐	๒๕๐,๗๐๐	๑๙,๕๑๗,๕๐๐ -
อุตสาหกรรมหัตถกรรม	๓,๐๖๒,๕๐๐	๓๖๕,๕๐๐	๒,๕๕๔,๐๐๐	๑,๐๘๖,๐๐๐	๒๔๔,๐๐๐	๗,๒๕๒,๐๐๐ + ๕๐,๐๐๐
อุตสาหกรรมในครอบครัว	๗๘๒,๒๐๐	๕๘,๐๐๐	๒๐๓,๐๐๐	๒๕๗,๘๐๐	๕๖,๐๐๐	๑,๕๕๗,๐๐๐ + ๒๒๓,๐๐๐
ปีงบประมาณ ๒๕๐๘-๒๕๑๔	๓๒,๗๑๘,๖๕๐	๖,๒๐๓,๕๐๐	๓๘,๒๙๒,๕๐๐	๖๗,๕๖๙,๖๕๐	๖,๓๕๘,๗๐๐	๑๕๑,๕๖๓,๐๐๐
ปีงบประมาณ ๒๕๐๗	๑,๒๐๘,๐๐๐	๑๘๕,๐๐๐	๓๕๘,๐๐๐	๖๓๘,๐๐๐	๕๐,๐๐๐	๒,๕๓๙,๐๐๐
รวม	๓๓,๙๒๖,๖๕๐	๖,๔๘๘,๕๐๐	๓๘,๖๓๐,๕๐๐	๖๘,๒๐๗,๖๕๐	๖,๔๐๘,๗๐๐	๑๕๔,๐๐๒,๐๐๐

หมายเหตุ: ปีงบประมาณ ๒๕๐๗ ไม่สามารถหาตัวเลขแยกทั้งตามประเภทอุตสาหกรรมและตามวัตถุประสงค์ได้ละเอียด.

ตารางที่ ๓๘

ยอดอนุมัติใหญ่แยกตามวัตถุประสงค์ของการกู้

ปีงบประมาณ	วัตถุประสงค์ของการกู้					รวม
	ทุนหมุนเวียน	ซื้อที่ดิน	ก่อสร้างอาคาร	ซื้อเครื่องจักร	อื่น ๆ	
๒๕๐๓	๑, ๒๐๘, ๐๐๐	๑๘๕, ๐๐๐	๓๕๘, ๐๐๐	๖๓๘, ๐๐๐	๕๐, ๐๐๐	๒, ๔๓๙, ๐๐๐
๒๕๐๔	๔, ๒๘๙, ๐๐๐	๓๓๐, ๐๐๐	๑, ๙๑๔, ๐๐๐	๔, ๒๖๑, ๐๐๐	๒๑๕, ๐๐๐	๑๑, ๐๙๙, ๐๐๐
๒๕๐๕	๕, ๓๙๓, ๕๐๐	๓๔๔, ๐๐๐	๒, ๕๖๕, ๐๐๐	๖, ๓๓๑, ๙๐๐	๖๓๒, ๖๐๐	๑๕, ๖๖๗, ๐๐๐
๒๕๑๐	๕, ๑๓๖, ๖๐๐	๑, ๔๔๔, ๐๐๐	๕, ๑๗๕, ๐๐๐	๙, ๒๗๑, ๙๐๐	๙๙๕, ๐๐๐	๒๒, ๐๒๒, ๕๐๐
๒๕๑๑	๖, ๑๒๗, ๐๐๐	๖๒๖, ๐๐๐	๔, ๓๘๐, ๐๐๐	๑๓, ๙๐๙, ๕๐๐	๑, ๒๑๔, ๐๐๐	๒๒, ๒๕๖, ๕๐๐
๒๕๑๒	๕, ๖๖๖, ๓๐๐	๑, ๙๙๙, ๐๐๐	๙, ๕๔๘, ๐๐๐	๑๓, ๐๙๓, ๐๐๐	๑, ๓๔๙, ๗๐๐	๓๑, ๖๖๖, ๐๐๐
๒๕๑๓	๓, ๗๔๒, ๕๐๐	๘๐๗, ๕๐๐	๙, ๑๗๕, ๐๐๐	๑๑, ๑๑๗, ๐๐๐	๑, ๕๑๖, ๐๐๐	๒๖, ๓๕๘, ๐๐๐
๒๕๑๔	๒, ๓๖๓, ๗๕๐	๖๙๓, ๐๐๐	๕, ๑๑๕, ๕๐๐	๙, ๙๔๕, ๓๕๐	๔๓๖, ๔๐๐	๑๘, ๕๕๘, ๐๐๐
รวม	๓๓, ๙๒๖, ๖๕๐	๖, ๕๖๘, ๕๐๐	๓๘, ๖๓๐, ๕๐๐	๖๘, ๕๖๗, ๖๕๐	๖, ๔๘๘, ๗๐๐	๑๕๘, ๐๐๒, ๐๐๐

ผลของการพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดย่อม

(๑) ทางด้านแรงงาน

ประเทศไทยเป็นประเทศเกษตรกรรม ซึ่งการประกอบอาชีพเกษตรกรรมทำได้เฉพาะฤดูและในขณะที่ดินฟ้าอากาศอำนวยเท่านั้น ดังนั้น ในปีหนึ่ง ๆ จะมีการว่างงานแอบแฝงอยู่มาก นับเป็นผลเสียต่อเศรษฐกิจของประเทศทางหนึ่ง การส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดย่อมโดยเฉพาะอย่างยิ่งอุตสาหกรรมในชนบท ทำให้แรงงานว่างงานแอบแฝง (Disguised Unemployment) ได้ใช้เวลาที่ว่างอยู่ใช้ประโยชน์ในคานอุตสาหกรรม และส่งเสริมให้ประชาชนมีความกระตือรือร้นที่จะทำงาน รัฐบาลพยายามส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดย่อมในชนบทเพื่อลดจำนวนแรงงานที่เคลื่อนย้ายเข้ามาหางานทำในกรุงเทพมหานคร โดยหาวิธีการส่งเสริมเพื่อชักจูงให้อุตสาหกรรมขนาดย่อมในชนบทขยายตัว เช่น การบริการให้เงินกู้แก่อุตสาหกรรมขนาดย่อมที่ต้องการจะขยายงานหรือต้องการ เริ่มต้นกิจการใหม่ ซึ่งรัฐบาลได้พยายามพิจารณาช่วยเหลืออุตสาหกรรมขนาดย่อมในชนบทมากกว่าในกรุงเทพมหานคร นอกจากการช่วยเหลือทางการเงินแล้ว รัฐบาลยังให้บริการทางคานวิชาการต่าง ๆ เพื่ออำนวยความสะดวกให้อุตสาหกรรมขนาดย่อม และเป็นการส่งเสริมให้เกิดการลงทุนในอุตสาหกรรมขนาดย่อม ซึ่งอุตสาหกรรมขนาดย่อมก่อให้เกิดความต้องการในคานแรงงานเพิ่มขึ้น ดังตัวเลขที่สำนักงานสถิติอุตสาหกรรมขนาดย่อมรวบรวมมาเป็นตัวอย่าง ตามตารางที่ ๓๕, ๔๐ และ ๔๑

(๒) ทางด้านสังคม

ดังได้กล่าวมาแล้วว่า การประกอบอาชีพเกษตรกรรมนั้นขึ้นกับสภาพดินฟ้าอากาศเป็นสำคัญ ปีใดฝนตกเพียงพอ ประชาชนที่มีอาชีพทางการเกษตรกรรมก็สามารถจะทำงานในอาชีพของตนได้ แต่ถาปีใดแห้งแล้ง แรงงานเหล่านั้นก็จะต้องว่างงาน และเนื่องจากยังไม่มี การพัฒนาคานเกษตรกรรมอย่างแท้จริง อีกทั้งช่วงระยะเวลาเพาะปลูกมีเวลาต้องรอคอยหลาย ช่วง ชาวนาจึงมีเวลาว่างตลอดปี ซึ่งถ้าในระหว่างนั้นเขาเหล่านั้นไม่มีงานอื่นทำก็ต้องอยู่ว่างอันจะก่อให้เกิดปัญหาทางสังคมได้ง่าย

ตารางที่ ๓๕

จำนวนคนงานที่เพิ่มขึ้นตามโครงการ เมื่อได้รับการอนุมัติใหญ่เงินแล้ว
ปีงบประมาณ ๒๕๑๒

ประเภทอุตสาหกรรม	จำนวน ราย	คนงานที่มีอยู่เดิม (คน)	คนงานเพิ่มขึ้นตาม โครงการ (คน)	เพิ่ม - ลด
อุตสาหกรรมโรงงาน	๕๕	๒,๕๕๓	๓,๖๖๕	+ ๑,๑๑๒
อุตสาหกรรมบริษัท	๑๖	๑๕๓	๒๕๖	+ ๑๐๓
อุตสาหกรรมหัตถกรรม	๓	๕๗	๑๒๕	+ ๖๘
อุตสาหกรรมในครอบครัว	๕	๓	๑๗	+ ๑๔
รวม	๑๑๙	๒,๘๐๖	๔,๐๖๓	+ ๑,๒๕๗

ตารางที่ ๔๐

จำนวนคนงานที่เพิ่มขึ้นตามโครงการ เมื่อได้รับอนุมัติใหญ่เงินแล้ว
ปีงบประมาณ ๒๕๑๓

ประเภทอุตสาหกรรม	จำนวน ราย	คนงานที่มีอยู่เดิม (คน)	คนงานเพิ่มขึ้นตาม โครงการ (คน)	เพิ่ม - ลด
อุตสาหกรรมโรงงาน	๗๖	๑,๘๕๓	๒,๕๐๕	+ ๖๕๒
อุตสาหกรรมบริษัท	๒๖	๒๕๖	๕๓๑	+ ๒๗๕
อุตสาหกรรมหัตถกรรม	๑๐	๒๑๓	๓๑๐	+ ๙๗
อุตสาหกรรมในครอบครัว	๒	๘	๕	+ ๑
รวม	๑๑๔	๒,๕๓๐	๓,๗๕๑	+ ๑,๒๒๑

ตารางที่ ๔๑

จำนวนคนงานที่เพิ่มขึ้นตามโครงการ เมื่อได้รับอนุมัติให้กู้เงินแล้ว
ปีงบประมาณ ๒๕๑๔

ประเภทอุตสาหกรรม	จำนวน ราย	คนงานที่มีอยู่เดิม (คน)	คนงานเพิ่มขึ้นตาม โครงการ (คน)	≠ -	เพิ่ม ลด
อุตสาหกรรมโรงงาน	๕๔	๑,๐๕๑	๑,๔๓๖	≠	๔๒๕
อุตสาหกรรมบริษัท	๑๐	๑๒๐	๑๘๕	≠	๖๕
อุตสาหกรรมหัตถกรรม	๓	๘๔	๑๕๓	≠	๖๙
อุตสาหกรรมในครอบครัว	-	-	-	-	-
รวม	๖๗	๑,๒๕๕	๑,๘๑๔	≠	๕๖๓

การพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดย่อมทำให้ประชาชนในชนบทเกิดการตื่นตัว ไม่ปล่อยเวลาว่างไปโดยเปล่าประโยชน์ เมื่อรัฐบาลให้การสนับสนุนในเรื่องอุตสาหกรรมขนาดย่อม ทำให้ประชาชนสนใจและกล้าเสี่ยงลงทุนประกอบกิจการอุตสาหกรรมในท้องถิ่นของตนแทนการไปทำงานทำตามเมืองใหญ่ ๆ ซึ่งการที่คนไปรวมกันในเมืองใหญ่ ๆ เช่น กรุงเทพมหานคร ก็ย่อมจะเกิดปัญหาทางสังคมตามมา เพราะคนจากท้องถิ่นต่างกัน ขนบธรรมเนียมประเพณีย่อมจะแตกต่างกันไป รวมทั้งภาษาพูดด้วย ย่อมจะเข้าใจกันยากและไม่เข้าใจกันลึกซึ้งพอ อาจจะมีการผิดใจกัน ทำให้เกิดปัญหาทางสังคม ซึ่งเป็นเรื่องที่รัฐบาลต้องหาทางแก้ไข

(๓) ทางด้านการเมือง

รัฐบาลมีนโยบายเร่งรัดพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดย่อมในชนบท ดังนั้น สำนักงานชนกิจจึงได้จัดตั้งโครงการ เร่งรัดพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดย่อมในชนบท โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะเร่งเร้าให้เกิดมีการลงทุนในอุตสาหกรรมขนาดย่อมทั้งที่ลงทุนใหม่และลงทุนขยายกิจการ โครงการเร่งรัดพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดย่อมดังกล่าวจะทำให้เกิดความเจริญก้าวหน้าในท้องถิ่นชนบท กล่าวคือ เมื่อมีโรงงานอุตสาหกรรมเกิดขึ้นในท้องถิ่น ก็ย่อมจะเกิดชุมชนขึ้น และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ก็จะตามมา เช่น ถนน ไฟฟ้า น้ำประปา ฯลฯ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เป็นหน้าที่ของรัฐบาลที่จะเป็นผู้จัดทำขึ้นเพื่อให้ประชาชนในท้องถิ่นชนบทได้เห็นความเอาใจใส่ของรัฐบาล และรัฐบาลได้ใกล้ชิดประชาชนมากขึ้น ประชาชนได้ทราบข่าวทางราชการ ตลอดจนนโยบายและการทำงานของรัฐบาล ทำให้ไม่หลงเชื่อฝ่ายที่เป็นปรปักษ์ต่อรัฐบาลซึ่งคอยยุแหย่ประชาชนในท้องถิ่นที่อยู่ห่างไกลความเจริญและนอกเขตการติดต่อกับรัฐบาล จึงนับว่าอุตสาหกรรมขนาดย่อมช่วยทางด้านการเมืองได้มาก นอกจากนี้ ความเจริญของอุตสาหกรรมขนาดย่อมทำให้ประเทศสามารถผลิตสินค้าบางอย่างได้เองโดยไม่ต้องพึ่งต่างประเทศ

(๔) ทางด้านเศรษฐกิจ

อุตสาหกรรมขนาดย่อมทำให้ประชาชนในชนบทมีรายได้เพิ่มขึ้นโดยใช้เวลาว่างจากอาชีพเกษตรกรรมซึ่งเป็นงานประจำ มารับจ้างในอุตสาหกรรมขนาดย่อมหรือเป็นผู้ประกอบการ

เอง การส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดย่อมทำให้มีการนำวัตถุดิบในประเทศ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นผลผลิตทางการเกษตรมาผลิตเป็นสินค้าอุตสาหกรรม ซึ่งให้ประโยชน์ต่อเศรษฐกิจของประเทศในด้านต่าง ๆ คือ

ก. ลดสินค้าเข้าและเพิ่มสินค้าออก อุตสาหกรรมขนาดย่อมช่วยผลิตสินค้าบางชนิดที่อุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดใหญ่ต้องการ ซึ่งบางชนิดต้องสั่งซื้อจากต่างประเทศ แต่เมื่อมีการพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดย่อมทำให้สามารถผลิตสินค้าขึ้นมาใช้ทดแทนสินค้าจากต่างประเทศได้ และผลิตผลจากอุตสาหกรรมขนาดย่อมหลายชนิดสามารถส่งออกขายต่างประเทศได้ เช่น สินค้าพวกเครื่องจักสาน ผ้าไหมและผ้าฝ้ายไทย เครื่องเงิน ฯลฯ

ข. สงวนเงินตราต่างประเทศ จากผลของการลดสินค้าเข้าเป็นการสงวนเงินตราต่างประเทศได้ทางหนึ่ง และการส่งสินค้าออกมากกว่าสินค้านำเข้าทำให้ประเทศได้รับเงินตราต่างประเทศเข้ามาและเป็นการทำให้ดุลการค้าไม่ขาดดุล ซึ่งทำให้ฐานะทางเศรษฐกิจของประเทศมั่นคง ไม่ต้องพึ่งประเทศอื่นตลอดเวลา อันอาจทำให้ประเทศขาดอิสรภาพบางประการ เนื่องจากต้องทำสัญญาผูกพันเพื่อให้ได้สินค้าจากต่างประเทศตามที่ต้องการ

(๕) ทางการลงทุน

การพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดย่อมโดยรัฐบาล ก่อให้เกิดการสะสมทุนในหมู่ประชาชน เนื่องจากอุตสาหกรรมขนาดย่อมใช้เงินลงทุนไม่มาก ซึ่งแหล่งที่มาของเงินทุนส่วนใหญ่จะมาจากเงินออมของบุคคลในครอบครัวและจากญาติพี่น้อง เมื่อรัฐบาลสร้างบรรยากาศต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมขนาดย่อม เช่น ให้ความช่วยเหลือทางการเงินและทางด้านวิชาการ ย่อมทำให้ประชาชนมีความคิดริเริ่มที่จะลงทุนในอุตสาหกรรมขนาดย่อม เนื่องจากมีสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ อยู่พร้อม

นอกจากความช่วยเหลือทางการเงินและวิชาการแล้ว รัฐบาลได้ใช้มาตรการในการส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมขนาดย่อม โดยกำหนดอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ธนาคารพาณิชย์สำหรับอุตสาหกรรมขนาดย่อมในอัตราที่ต่ำกว่าการให้โดยวัตถุประสงค์อื่น ซึ่งประชาชนย่อมกล้าเสี่ยงกู้เงินจากธนาคารพาณิชย์เพื่อลงทุนในอุตสาหกรรมขนาดย่อม และธนาคารพาณิชย์ก็พอใจจะ

ใหญ่เนื่องจากวงเงินกู้ไม่มากนักและระยะเวลาของการกู้ไม่ยาวนาน ความเสี่ยงจึงน้อยกว่า การกู้ในระยะยาวและเป็นจำนวนเงินสูง

การพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดย่อมในบางประเทศ

ประเทศที่พัฒนาและประเทศที่กำลังพัฒนาส่วนใหญ่จะมีอุตสาหกรรมขนาดเล็กมากกว่า อุตสาหกรรมขนาดใหญ่ และรัฐบาลของประเทศต่าง ๆ เหล่านี้มีบทบาทสำคัญในการส่งเสริม อุตสาหกรรมขนาดย่อม ซึ่งการส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดย่อมของรัฐบาลประเทศต่าง ๆ ส่วนใหญ่ เป็นการให้ความช่วยเหลือทางการเงินและทางเทคนิค ซึ่ง เป็นปัญหาที่อุตสาหกรรมขนาด ย่อมส่วนใหญ่เผชิญอยู่เช่นเดียวกัน

ประเทศต่าง ๆ ได้มีการพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดย่อมของตนแตกต่างกันไปตามนโยบาย ของรัฐบาลและสถานการณ์ของแต่ละประเทศ ประเทศที่รัฐบาลสนใจและต้องการส่งเสริม อุตสาหกรรมขนาดย่อมจริงจังก็นำมาตรการต่าง ๆ ส่งเสริมอุตสาหกรรมในทุกด้าน ทำให้ อุตสาหกรรมขนาดย่อมในประเทศเหล่านั้นเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว ส่วนประเทศที่รัฐบาลให้ ความสนใจในอุตสาหกรรมขนาดย่อมน้อย ทำให้อุตสาหกรรมขนาดย่อมในประเทศนั้นไม่เจริญเท่าที่ ควร เช่น ประเทศญี่ปุ่นซึ่งเป็นประเทศที่มีความก้าวหน้าในด้านการอุตสาหกรรมมากที่สุดในทวีปเอเชีย รัฐบาลของประเทศญี่ปุ่นให้ความสนใจและพัฒนาส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดย่อมทัดเทียมกับ อุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดใหญ่ ส่วนประเทศอื่น ๆ นั้น รัฐบาลในบางประเทศได้ให้ความ สนใจต่ออุตสาหกรรมขนาดย่อมในประเทศของเขาเหมือนกัน แต่เนื่องจากฐานะทางเศรษฐกิจ ของประเทศเหล่านั้นไม่อำนวยให้พัฒนาอุตสาหกรรมขนาดย่อมได้เท่าที่ควร จึงให้ความช่วยเหลือ เฉพาะในปัญหาที่สำคัญเท่านั้น

ขอยกตัวอย่างการพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดย่อมในประเทศญี่ปุ่น อินเดีย ลังกา และ มาเลเซีย ดังนี้

การพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดย่อมในประเทศญี่ปุ่น

รัฐบาลประเทศญี่ปุ่นได้จัดตั้ง "กรมวิสาหกิจขนาดย่อม" (Smaller Enterprise Agency - SEA) ในปี พ.ศ. ๒๔๙๑ (ค.ศ. ๑๙๔๘) โดยให้อยู่ในสังกัดกระทรวงการค้าระหว่างประเทศและอุตสาหกรรม (The Ministry of International Trade and Industry - MITI) ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการที่จะให้การพัฒนาส่งเสริมวิสาหกิจขนาดย่อม^๒ ให้การฝึกอบรมแก่ผู้ทำงานในวิสาหกิจเหล่านี้ กับสร้างมาตรการอันจะเป็นประโยชน์ในการปรับปรุงการจัดธุรกิจของวิสาหกิจเหล่านั้นให้ดีขึ้น และเพื่อยกระดับการเพิ่มผลผลิต (Productivity) ของวิสาหกิจขนาดย่อม เพื่อให้อยู่ในระดับใกล้เคียงกับอัตราส่วนของการเพิ่มผลผลิตของอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ ทั้งนี้เพื่อให้ต้นทุนการผลิตของอุตสาหกรรมขนาดย่อมต่ำ แต่รักษาคุณภาพของผลิตภัณฑ์ไว้ในระดับมาตรฐาน และสามารถแข่งขันกับอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ได้

ในการบริหารงานเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าวข้างต้น รัฐบาลญี่ปุ่นได้มีมาตรการ ๕ อย่าง คือ

---

^๑ เอนก บุญภักดี, "การส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดย่อมของประเทศญี่ปุ่น," อุตสาหกรรมสาร, ปีที่ ๑๐ ฉบับที่ ๑๘ ประจำวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๑๐, หน้า ๑๗-๒๓.

เอนก บุญภักดี, "การส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดย่อมของประเทศญี่ปุ่น," อุตสาหกรรมสาร, ปีที่ ๑๐ ฉบับที่ ๒๐ ประจำวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๑๐, หน้า ๑๗-๒๓.

เอนก บุญภักดี, "การส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดย่อมของประเทศญี่ปุ่น," อุตสาหกรรมสาร, ปีที่ ๑๐ ฉบับที่ ๒๑ ประจำวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๑๐, หน้า ๘-๑๓.

^๒ คำว่า วิสาหกิจขนาดย่อม (Smaller Enterprises) นี้ หมายรวมถึงธุรกิจขนาดย่อม (Small Business) เช่น ร้านค้าต่าง ๆ และอุตสาหกรรมขนาดย่อม (Small Industries) ซึ่งกินความตั้งแต่อุตสาหกรรมในครอบครัว อุตสาหกรรมหัตถกรรม อุตสาหกรรมโรงงานทุกประเภทที่มีขนาดตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าเป็นอุตสาหกรรมขนาดย่อม.

ก. มาตรการสำหรับการเพิ่มเงินทุน

รัฐบาลมุ่งให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่วิสาหกิจขนาดย่อม ดังนี้

๑. อำนวยความสะดวกในการช่วยเหลือทางการเงินของเอกชน สถาบันการเงินของเอกชนที่ให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่วิสาหกิจขนาดย่อม ได้แก่

(๑) ธนาคารพาณิชย์ แบ่งเป็น

City Banks (ธนาคารในหัวเมือง)

Local Banks (ธนาคารท้องถิ่น)

Long-term Credit Banks (ธนาคารให้สินเชื่อระยะยาว)

Trust Banks

Trust Accounts

(๒) สถาบันการเงินพิเศษสำหรับวิสาหกิจขนาดย่อม แบ่งเป็น

Mutual Loans and Saving Banks

Credit Associations (สมาคมสินเชื่อ)

Credit Co-operatives (สหกรณ์สินเชื่อ)

๒. จัดตั้งสถาบันการเงินของรัฐบาล เนื่องจากสถาบันการเงินของเอกชนไม่สามารถให้ความช่วยเหลือแก่วิสาหกิจขนาดย่อมได้ทั่วถึง รัฐบาลจึงจัดตั้งสถาบันการเงินพิเศษของรัฐบาลขึ้นเพื่อให้วิสาหกิจขนาดย่อมกู้เงิน ได้แก่

(๑) บริษัทเงินทุนวิสาหกิจขนาดย่อม (Smaller Enterprise Finance Corporation)

(๒) บริษัทการเงินของประชาชน (People's Finance Corporation)

(๓) ธนาคารกลางสำหรับสหกรณ์พาณิชย์และอุตสาหกรรม (Central Bank for Commercial and Industrial Co-operative)

๓. การช่วยเหลือเกี่ยวกับสินเชื่อ ซึ่งมีหน่วยงานให้ความช่วยเหลือเกี่ยวกับสินเชื่อ

(๑) สมาคมค้ำประกันสินเชื่อ (Credit Guarantee Association) ให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่วิสาหกิจขนาดย่อมโดยการค้ำประกันสินเชื่อของวิสาหกิจขนาดย่อมที่กู้เงินจากธนาคารและสถาบันการเงินอื่น

(๒) บริษัทประกันสินเชื่อวิสาหกิจขนาดย่อม (Smaller Enterprise Credit Insurance Corporation) ค้ำประกันสินเชื่อของวิสาหกิจขนาดย่อมและจัดหาแหล่งเงินทุนให้แก่สมาคมค้ำประกันสินเชื่อสำหรับใช้ค้ำประกัน

๔. ลดหย่อนภาษีให้แก่วิสาหกิจขนาดย่อม ได้แก่

ภาษีรายได้ (Income Tax)

ภาษีเงินได้นิติบุคคล (Corporation Tax)

ภาษีท้องถิ่น (Local Tax)

การคิดค่าเสื่อมราคาในอัตราพิเศษ (Special Depreciation)

ข. มาตรการสำหรับการจัดตั้งองค์การพัฒนาวิสาหกิจขนาดย่อม

เพื่อให้วิสาหกิจขนาดย่อมรวมกลุ่มและสามารถแข่งขันกับอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดใหญ่ รัฐบาลญี่ปุ่นได้ออกพระราชบัญญัติต่าง ๆ ดังนี้

๑. พระราชบัญญัติว่าด้วยสหกรณ์วิสาหกิจขนาดย่อม (Smaller Enterprise Co-operative Law) แบ่งสหกรณ์เป็น ๖ ประเภท คือ

(๑) สหกรณ์สำหรับอำนวยความสะดวกร่วมกัน (Common Facility Co-operative) รวมมือกันปรับปรุงกิจการงานให้ทันสมัย

(๒) สหกรณ์ขนาดย่อมสำหรับอำนวยความสะดวกร่วมกัน (Common Facility Small Co-operative)

(๓) สหกรณ์รวมกันบรรเทาทุกข์จากอัคคีภัย (Fire Mutual Relief Co-operative)

(๔) สหกรณ์สินเชื่อ (Credit Co-operative)

(๕) สหพันธ์สหกรณ์ (Federation Co-operative) เป็นสหพันธ์ของสหกรณ์ต่าง

๔ แห่งข้างต้น

(๖) สหกรณ์วิสาหกิจ (Joint Enterprise Co-operative) สมาชิกของสหกรณ์ลงทุนจัดตั้งสหกรณ์ขึ้นดำเนินการร่วมกัน โดยสหกรณ์เป็นผู้บริหารงานแต่ผู้เดียว

กรมวิสาหกิจให้ความช่วยเหลือแก่สหกรณ์โดย

ก. ให้คำแนะนำทางการบริหารงาน

(๑) แจกสิ่งพิมพ์เกี่ยวกับการปฏิบัติงานของสหกรณ์

(๒) ให้คำปรึกษาแนะนำแก่สหกรณ์

(๓) จัดให้มีการประชุมและบรรยายเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของสหกรณ์

(๔) ยกย่องชมเชยสหกรณ์และสมาชิกที่ปฏิบัติงานดีเกิน

ข. ให้สิทธิพิเศษเกี่ยวกับภาษี โดยได้รับการลดหย่อนภาษีประเภทต่าง ๆ เช่น ภาษีท้องถิ่น ภาษีบริษัท ฯลฯ เป็นต้น

ค. ให้ความช่วยเหลือทางการเงิน โดยให้กู้ยืมเงินผ่านธนาคารกลาง สหกรณ์การพาณิชย์และอุตสาหกรรม

ง. ใหญ่เงินโดยไม่ต้องเสียดอกเบี้ย

จ. ให้เงินอุดหนุนแก่สหพันธ์สหกรณ์

๒. พระราชบัญญัติว่าด้วยการจัดตั้งองค์การวิสาหกิจขนาดย่อม เพื่อให้บริการแก่วิสาหกิจขนาดย่อมทั้งหมดในอันที่จะปรับปรุงวิสาหกิจขนาดย่อมให้ทันสมัยและมีเสถียรภาพ

๓. พระราชบัญญัติว่าด้วยการจัดตั้งสมาคมการพาณิชย์และอุตสาหกรรม จัดตั้งสมาคมตามหมู่บ้านโดยรวมวิสาหกิจของหมู่บ้านไว้ทั้งหมด

๔. พระราชบัญญัติสหกรณ์พัฒนาการย่านการค้า รัฐบาลท้องถิ่นมีอำนาจพิจารณาให้จัดตั้งสหกรณ์พัฒนาการย่านการค้า โดยให้ผู้ประกอบการร้านค้าและร้านบริการในย่านการค้าร่วมกันจัดตั้งขึ้น

ค. มาตรการสำหรับการปรับปรุงวิสาหกิจขนาดย่อมให้ทันสมัย

ในการปรับปรุงวิสาหกิจขนาดย่อมให้ทันสมัย รัฐบาลญี่ปุ่นได้ใช้มาตรการดังนี้ คือ

๑. ปรับปรุงสิ่งแวดล้อมของวิสาหกิจขนาดย่อม และนำให้วิสาหกิจขนาดย่อมใช้เครื่องจักร เครื่องอุปกรณ์ให้ทันสมัย และใช้วิธีการต่อไปนี้ คือ

(๑) ห้ามการผูกขาด

(๒) ให้ความเป็นธรรมแก่การรับช่วงสัญญาเพื่อป้องกันการเอาเปรียบของอุตสาหกรรมขนาดใหญ่

(๓) ควบคุมทางสรรพสินค้าเพื่อไม่ให้มีอิทธิพลต่อราคาย่อย

(๔) ปรับปรุงฐานะของธุรกิจขายปลีก โดยให้คำปรึกษาแนะนำ เกี่ยวกับวิธีการดำเนินงานต่าง ๆ

๒. ให้คำปรึกษาแนะนำงานแก่วิสาหกิจขนาดย่อม โดยส่งผู้ชำนาญทางการจัดการธุรกิจ หรือเทคนิคอุตสาหกรรมไปยังโรงงานอุตสาหกรรมขนาดย่อมตามที่ขอรับมา เนื่องจากวิสาหกิจขนาดย่อมไม่สามารถจะจ้างคนที่มีความรู้ความชำนาญมาประจำกิจการได้

๓. ให้คำแนะนำทางวิชาการ เช่น ขยายห้องทดลองวิทยาศาสตร์และสถาบันวิจัยของรัฐบาลในท้องถิ่น โดยการให้เงินอุดหนุนสำหรับจัดซื้อเครื่องจักรและเครื่องมือ เครื่องใช้ทันสมัยมาสาธิตให้แก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อม จัดให้มีการบรรยายในทางวิชาการในบางโอกาส และรวบรวมเผยแพร่หนังสือคู่มือในด้านวิชาการให้ทราบกันโดยแพร่หลาย

๔. ให้คำแนะนำพิเศษแก่วิสาหกิจขนาดย่อม^๗ (Special Guidance to Petty Enterprises)

^๗วิสาหกิจขนาดย่อม หมายถึง วิสาหกิจที่มีคนงานน้อยกว่า ๒๐ คน ยกเว้นวิสาหกิจทางการพาณิชย์และธุรกิจบริหาร มีคนงานน้อยกว่า ๕ คน.

๕. ส่งเสริมการปรับปรุงเครื่องอุปกรณ์ให้ทันสมัย โดยให้เงินอุดหนุนเพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดย่อม ซึ่งใหญ่โดยไม่คิดดอกเบี้ยและสงคืนภายใน ๕ ปี ดังนี้

- (๑) เงินอุดหนุนสำหรับการปรับปรุง เครื่องจักร และอุปกรณ์ให้ทันสมัย
- (๒) เงินอุดหนุนสำหรับการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม
- (๓) เงินอุดหนุนสำหรับการจัดตั้งบริการความสะดวกร่วมกันของสหกรณ์

๖. ส่งเสริมนิคมอุตสาหกรรมสำหรับวิสาหกิจขนาดย่อม ทำให้โรงงานมีที่อยู่เป็นสัดส่วน และมีพื้นที่พอเพียงในการดำเนินงาน ซึ่งรัฐบาลผู้ป้อนมีมาตรการดังนี้

- (๑) ให้สหกรณ์ที่จะจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมได้กู้เงินไปใช้โดยไม่คิดดอกเบี้ย
- (๒) ไม่เรียกเก็บภาษีจากบริษัทหรือโรงงานสำหรับจำนวนรายได้จากการขายโรงงานเก่าเพื่อย้ายเข้าไปยังนิคมอุตสาหกรรม

๗. ให้ความช่วยเหลือแก่ศูนย์แนะนำวิสาหกิจขนาดย่อม ซึ่งมีหน้าที่ดังนี้

- (๑) ฝึกอบรมและให้การศึกษแก่ผู้ที่จะถูกส่งออกไปให้คำปรึกษาแนะนำแก่วิสาหกิจขนาดย่อมในด้านการจัดการธุรกิจ
- (๒) ฝึกอบรมผู้ให้คำปรึกษาแนะนำแก่ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดย่อมในด้านการเทคนิค
- (๓) ส่งผู้ให้คำปรึกษาแนะนำไปยังเมืองต่าง ๆ
- (๔) สสำรวจและศึกษาการจัดการและ เทคนิคอุตสาหกรรมของวิสาหกิจขนาดย่อม
- (๕) รวบรวมและแจกสิ่งของ เครื่องใช้สำหรับให้วิสาหกิจขนาดย่อมวิจังานของตนเอง เช่น การวิจัยเทคนิคในการผลิตเพื่อค้นหาวิธีการผลิตที่ใช้ต้นทุนต่ำ การออกแบบผลิตภัณฑ์ เป็นต้น

๘. สสำรวจและรวบรวมขอเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาอุตสาหกรรม และประชาสัมพันธ์ให้ทราบถึงสถานการณ์ของวิสาหกิจขนาดย่อมเพื่อเผยแพร่ให้เป็นที่ทราบทั่วกัน

๕. ให้คำแนะนำในด้านการบริหารแรงงาน เช่น การฝึกอบรมช่างฝีมือ การกำหนดอัตราค่าจ้าง การให้สวัสดิการแก่ลูกจ้าง ฯลฯ

ง. มาตรการสำหรับส่งเสริมสินค้าขาออก

รัฐบาลใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมสินค้าขาออกดังนี้ คือ

๑. ให้ความช่วยเหลือทางการเงินโดยให้เงินกู้ระยะยาว อัตราดอกเบี้ยต่ำ แก่วิสาหกิจขนาดย่อมที่มีหลักฐานว่ามีสัญญาส่งสินค้าขาออกในระยะยาว หรือตั้งใจจะซื้อเครื่องมือนทันสมัยสำหรับปรับปรุงและขยายงานผลิตสินค้าส่งออกต่างประเทศ

๒. ปรับปรุงแบบผลิตภัณฑ์ให้ดีขึ้น โดยเชิญนักออกแบบชาวต่างประเทศมาออกแบบผลิตภัณฑ์ และถ้าแบบใดที่วิสาหกิจนำไปใช้ก็จะให้เงินสมนาคุณแก่ผู้ออกแบบ

๓. จัดงานแสดงสินค้าและนิทรรศการ

๔. ให้เงินอุดหนุนในการทดลองผลิตสินค้าประเภทใหม่ ๆ และสำหรับวิจัยปรับปรุงคุณภาพสินค้าขาออก

จ. มาตรการพิเศษสำหรับส่งเสริมวิสาหกิจขนาดย่อม

มาตรการพิเศษสำหรับส่งเสริมวิสาหกิจขนาดย่อมจะกำหนดเป็นคราว ๆ ไป

เนื่องจากรัฐบาลญี่ปุ่นได้มีรวมอุตสาหกรรมขนาดย่อมเป็นประเภทหนึ่งในวิสาหกิจขนาดย่อม ดังนั้น การส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดย่อมของประเทศญี่ปุ่นจึงเป็นหน้าที่ของกรมวิสาหกิจขนาดย่อม และจากการพิจารณามาตรการต่าง ๆ ที่รัฐบาลญี่ปุ่นใช้ในการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดย่อมจะเห็นว่าคล้ายคลึงกับประเทศไทยในด้านการให้ความช่วยเหลือทางการเงิน และการให้บริการทางวิชาการ แต่มาตรการที่รัฐบาลไทยใช้ในการส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดย่อมเป็นเพียงส่วนหนึ่งของมาตรการที่รัฐบาลญี่ปุ่นใช้ในการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดย่อมของประเทศญี่ปุ่น ทั้งนี้เนื่องจากวิสาหกิจขนาดย่อมครอบคลุมถึงธุรกิจหลายสาขาซึ่งมีปัญหาแตกต่างกัน จึงต้องให้ความช่วยเหลือหลายด้าน จึงจะเห็นว่า สถาบันการเงินของเอกชนในประเทศญี่ปุ่นหลายสถาบันมีบทบาทในการให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่วิสาหกิจขนาดย่อม ซึ่งมีผลถึงอุตสาหกรรมขนาด

ยอมควย สำหรับประเทศไทย สถาบันการเงินของเอกชนมีบทบาทในการให้ความช่วยเหลือใน
 ด้านเงินกู้แก่อุตสาหกรรมขนาดย่อม น้อยมาก เนื่องจากไม่มีหลักประกันเป็นที่พอใจ และรัฐบาลยัง
 ไม่มีนโยบายในการจัดตั้งหน่วยงานเพื่อทำหน้าที่เกี่ยวกับการค้าประกันเงินกู้ของอุตสาหกรรมขนาด
 ย่อม หรือส่งเสริมให้อุตสาหกรรมขนาดย่อมจัดตั้งสมาคมหรือสหกรณ์เพื่อทำหน้าที่ดังกล่าว

ในด้านความช่วยเหลือเกี่ยวกับเงินกู้ของสถาบันการเงินของรัฐบาลญี่ปุ่นนั้น รัฐบาล
 ประเทศญี่ปุ่นได้จัดตั้งสถาบันการเงินของรัฐบาลเพื่อให้บริการสินเชื่อขนาดย่อมเงิน ๓ สถาบัน แต่
 รัฐบาลไทยมีหน่วยงานที่ทำหน้าที่ในด้านการให้เงินกู้แก่อุตสาหกรรมขนาดย่อมเพียงหน่วยงานเดียว
 ซึ่งจากการพิจารณาถึงหน้าที่รับผิดชอบของสถาบันการเงินของรัฐบาลญี่ปุ่นและรัฐบาลไทยแล้ว
 ข้าพเจ้าคิดว่า สถาบันการเงินของประเทศไทยที่มีเพียงสถาบันเดียวนั้นมีจำนวนเพียงพอแล้ว แต่
 ถ้าพิจารณาคำนวณจำนวนเงินในใหญ่ปรากฏว่ายังไม่เพียงพอที่จะสนองความต้องการของอุตสาหกรรม
 ขนาดย่อม

ส่วนการให้ความช่วยเหลือทางเทคนิคและวิชาการของรัฐบาลญี่ปุ่นก็คล้ายกับบริการที่
 สถาบันบริการอุตสาหกรรมขนาดย่อมดำเนินการอยู่ ส่วนการส่งเสริมสินค้าขาออกของประเทศ
 ไทยนั้นแตกต่างจากญี่ปุ่นในกรณีการให้ความช่วยเหลือทางการเงินโดยที่รัฐบาลไม่มุ่งประมาณมาก
 พอจะจัดสรรสำหรับเป็นเงินอุดหนุน หรือให้อุตสาหกรรมขนาดย่อมกู้เพื่อใช้จ่ายในการดำเนินการ
 ส่งสินค้าออก แต่รัฐบาลก็ได้ใช้มาตรการอื่นที่คล้ายกับของประเทศญี่ปุ่น เช่น การจกนิตรรตการ
 และงานแสดงสินค้า เป็นต้น ซึ่งนับว่าเป็นวิธีการส่งเสริมสินค้าที่ใช้งบประมาณไม่มาก และใช้
 ปฏิบัติกันอยู่ในประเทศต่าง ๆ ควบ

รัฐบาลไทยไม่มีนโยบายที่จะส่งเสริมให้อุตสาหกรรมขนาดย่อมรวมกลุ่มกัน เหมือนเช่น
 ประเทศญี่ปุ่น ทำให้อุตสาหกรรมขนาดย่อมในประเทศไทยอยู่ในสภาพที่บริหารงานโดยความคิดเห็น
 ของคนคนเดียว และโอกาสที่จะแข่งขันกับอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดใหญ่มีน้อยมาก จาก
 การพิจารณามาตรการของรัฐบาลญี่ปุ่นจะเห็นว่า รัฐบาลญี่ปุ่นได้ให้ความสนใจเกี่ยวกับการรวมกลุ่ม
 ของวิสาหกิจขนาดย่อม ซึ่งทำให้วิสาหกิจขนาดย่อมได้มีการรวมกลุ่มและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ซึ่ง
 วิธีที่รัฐบาลญี่ปุ่นใช้คือ การจัดตั้งสหกรณ์ประเภทต่าง ๆ ขึ้น รัฐบาลไทยอาจจะนำมาตรการ

ดังกล่าวมาข้างบน โดยอาจจะจัดตั้งสมาคม หรือสหกรณ์อุตสาหกรรมขนาดย่อม ทำหน้าที่หลายประการรวมกัน เช่น คำประกันเงินกู้แก่อุตสาหกรรมขนาดย่อม หาทุนให้อุตสาหกรรมขนาดย่อม ประชาสัมพันธ์ให้ทราบถึงสถานการณ์ของอุตสาหกรรมขนาดย่อม ให้คำแนะนำทางกฎหมายแก่สมาชิก เป็นศูนย์กลางการติดต่อระหว่างสมาชิก เป็นต้น โดยรัฐบาลให้ความช่วยเหลือแก่สมาคมหรือสหกรณ์อุตสาหกรรมขนาดย่อมในด้านต่าง ๆ เพื่อให้สมาคมหรือสหกรณ์ดังกล่าวสามารถให้บริการแก่สมาชิกได้มากที่สุด

ประเทศไทยได้แบ่งสหกรณ์ออกเป็น ๘ ประเภท โดยได้ออกประกาศเป็นกฎกระทรวง เมื่อวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๑๑ ตามพระราชบัญญัติสหกรณ์ พ.ศ. ๒๕๑๑ ดังนี้

๑. สหกรณ์การชกนกิจ ได้แก่ สหกรณ์ที่ทำธุรกิจเกี่ยวกับการเงิน เช่น จัดหาเงินให้สมาชิกไปลงทุนประกอบอาชีพ เช่น สหกรณ์หาทุน สหกรณ์การเกษตร และสหกรณ์ที่จัดให้สมาชิกมีการออมทรัพย์และกู้เงินเมื่อจำเป็น เช่น สหกรณ์ออมทรัพย์ข้าราชการ สหกรณ์ออมทรัพย์ครู เป็นต้น

๒. สหกรณ์การซื้อ ได้แก่ สหกรณ์ที่จัดหาสินค้ามาจำหน่ายให้แก่สมาชิก เช่น ร้านสหกรณ์ต่าง ๆ

๓. สหกรณ์การขาย ได้แก่ สหกรณ์ที่ทำธุรกิจเกี่ยวกับการรวบรวมผลิตผลของสมาชิกออกจำหน่าย เช่น สหกรณ์ขายข้าว สหกรณ์ขายมะพร้าว สหกรณ์ขายปอ

๔. สหกรณ์บริการ ได้แก่ สหกรณ์ที่ทำธุรกิจเกี่ยวกับการจัดบริการต่าง ๆ แก่สมาชิก เช่น สหกรณ์ไฟฟ้า สหกรณ์แท็กซี่ สหกรณ์เคหะสถาน (ปลูกบ้านให้สมาชิกเช่าหรือเช่าซื้อ)

๕. สหกรณ์เช่าที่ดิน ได้แก่ สหกรณ์ที่ติดต่อกับเจ้าของที่ดินจัดหาที่ดินให้สมาชิกเช่าประกอบอาชีพ เช่น ทำนา

๖. สหกรณ์เช่าซื้อที่ดิน คล้ายกับสหกรณ์เช่าที่ดิน แต่จัดหาที่ดินมาให้สมาชิกเช่าซื้อ

๗. สหกรณ์นิคม ทางราชการช่วยเหลือจัดหาที่ดินรกร้างว่างเปล่าหรือที่สาธารณประโยชน์ให้เกษตรกร เข้าไปทำกินโดยจัดตั้งสหกรณ์นิคมขึ้น เช่น สหกรณ์นิคมกสิกรรม

๘. สหกรณ์เอนกประสงค์ ได้แก่ สหกรณ์ที่ทำธุรกิจหลายอย่าง เช่น จัดหาทุนให้

สมาชิกผู้เฒ่า รวบรวมผลิตภัณฑ์ของสมาชิกจักจำหน่าย จัดหาเครื่องมือเครื่องใช้และเครื่องอุปโภคบริโภคมาจำหน่ายแก่สมาชิก เป็นต้น

เนื่องจากประเทศไทยเป็นประเทศที่กำลังพัฒนาทางเศรษฐกิจ และรัฐบาลได้มุ่งส่งเสริมอุตสาหกรรมรวมทั้งอุตสาหกรรมขนาดย่อม โดยให้ความช่วยเหลือต่าง ๆ ซึ่งการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศจะดำเนินไปได้รวดเร็วจะต้องได้รับความร่วมมือจากผู้ประกอบการอุตสาหกรรมทุกขนาดด้วย โดยผู้ประกอบการเหล่านั้นจะต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อประโยชน์ของตนเองและส่วนรวม การจัดตั้งสมาคมหรือสหกรณ์อุตสาหกรรมขนาดย่อมจะทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมได้รวมกันและร่วมกันทำประโยชน์ให้แก่ส่วนรวม รวมทั้งตนเองด้วย

การพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดย่อมในประเทศอินเดีย

การพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดย่อมของประเทศอินเดียเป็นหน้าที่ของรัฐบาลประจำแต่ละรัฐ ซึ่งมีกรมอุตสาหกรรม (Directorate of Industries) เป็นผู้ดำเนินงาน แต่การดำเนินงานบางอย่างนั้นรัฐบาลกลางก็ต้องเป็นผู้ทำด้วย

สำหรับประเทศไทยมีรัฐบาลเดี่ยว ไม่ได้มีการแบ่งเป็นรัฐเหมือนประเทศอินเดีย ดังนั้นการพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดย่อมจึงขึ้นกับกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม ซึ่งอาจจะทำให้รัฐบาลไม่สามารถจะพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดย่อมในชนบทได้ทั่วถึง เนื่องจากทางท้องถิ่นอยู่ห่างไกลและการคมนาคมไม่สะดวก หากได้มีการแบ่งงานให้เจ้าหน้าที่ในแต่ละท้องถิ่นช่วยดำเนินงานด้วย จะทำให้การพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดย่อมเป็นไปอย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น กล่าวคือเจ้าหน้าที่ในแต่ละท้องถิ่นมีหน้าที่รับผิดชอบเฉพาะเขตของตนย่อมจะใช้เวลาทั้งหมดสำหรับพัฒนาท้องถิ่นของตนโดยไม่ต้องรับผิดชอบเขตอื่น ซึ่งการรับผิดชอบในเขตที่มีสำนักงานอยู่ย่อมจะทำงาน

๕ สอาด หงษ์ยนต์ และคณะ. "การอุตสาหกรรมในประเทศอินเดีย," อุตสาหกรรมสาร ปีที่ ๔ ฉบับที่ ๓ ประจำวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๘, หน้า ๕-๑๘.

ใกล้ชิดกับเหตุการณ์ ทำให้ทราบถึงปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นและสามารถจะแก้ไข้ปัญหาได้รวดเร็ว และสามารถวัดผลงานได้ภายในเวลาไม่นานนัก ซึ่งในขณะนี้ รัฐบาลไทยกำลังเริ่มมีการแบ่งงาน คำนการให้บริการทางเทคนิคและวิชาการไปตามภาคต่าง ๆ โดยการจัดตั้งสำนักงานกลางขึ้นใน ภาคเหนือก่อน และมีโครงการจะขยายไปในภาคอื่นด้วย

อุตสาหกรรมขนาดย่อมส่วนใหญ่ในประเทศอินเดียประสบปัญหา ดังนี้ คือ

- (๑) ขาดแคลนเงินทุนในการดำเนินงาน
- (๒) ขาดแคลนวัตถุดิบและ เครื่องทุ่นแรง
- (๓) ขาดแคลนเครื่องจักร
- (๔) ขาดแคลนความสะดวกในการดำเนินงานคนคว่ำและวิจัย
- (๕) ขาดการฝึกอบรมทางวิชาการ
- (๖) ใ้รับการแข่งขันจากสินค้าต่างประเทศและสินค้าจากโรงงานอุตสาหกรรม ขนาดใหญ่
- (๗) คุณภาพของสินค้าที่ผลิตไม่ได้มาตรฐาน
- (๘) ขาดการศึกษาและวิจัยตลาด

เพื่อแก้ปัญหาดังกล่าว รัฐบาลกลางอินเดียและรัฐบาลประจำรัฐได้ร่วมมือกันจัดตั้งหน่วย งานเพื่อปฏิบัติงานให้ความช่วยเหลือแก่อุตสาหกรรมขนาดย่อม ดังนี้

๑. การให้ความช่วยเหลือทางวิชาการ เป็นหน้าที่ของสถาบันบริการอุตสาหกรรมขนาด ย่อม (Small Industries Service Institute - SISI) ซึ่งให้ความช่วยเหลือในเรื่อง ต่อไปนี้ คือ

- (๑) เทคนิคการผลิต
- (๒) สถิติและส่งเสริมให้ใช้เครื่องมือที่ทันสมัย
- (๓) ทดสอบ ตรวจจับ และวางมาตรฐาน
- (๔) วิจัยและออกแบบผลิตภัณฑ์

- (๕) ฝึกอบรมทางด้านการจัดการ
- (๖) ให้ความปรึกษาเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ
- (๗) ให้ความช่วยเหลือในเรื่องการตลาด
- (๘) ให้ความข่าวสารทางเศรษฐกิจ

๒. การให้ความช่วยเหลือโดยการฝึกอบรม เป็นหน้าที่ของสถาบันบริการอุตสาหกรรม ขนาดย่อม และศูนย์ผลิตตัวอย่างและฝึกอบรม (Prototype Production and Training Centre) ของบริษัทอุตสาหกรรมขนาดย่อมแห่งชาติ (National Small Industries Corporation)

๓. การให้ความช่วยเหลือในเรื่องการเงิน รัฐบาลกลางอินเดียให้ความช่วยเหลือทางด้านการเงินแก่อุตสาหกรรมขนาดย่อมโดยจัดให้อุตสาหกรรมขนาดย่อมกู้เงินทั้งในระยะสั้นและระยะยาวจากธนาคารต่าง ๆ โดยผ่านสถาบันบริการอุตสาหกรรมขนาดย่อมและบริษัทอุตสาหกรรมขนาดย่อมแห่งชาติ และกรมอุตสาหกรรมของรัฐบาลประจำรัฐก็ได้ให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่อุตสาหกรรมในแต่ละรัฐด้วย

๔. การให้ความช่วยเหลือในเรื่องการเช่าเครื่องจักร เป็นหน้าที่ของบริษัทอุตสาหกรรมขนาดย่อมแห่งชาติ

๕. การให้ความช่วยเหลือในเรื่องการจำหน่ายและการตลาด เป็นหน้าที่ของบริษัทอุตสาหกรรมขนาดย่อมแห่งชาติ ร่วมกับสถาบันบริการอุตสาหกรรมขนาดย่อม และกรมการจำหน่าย

๖. การให้ความช่วยเหลือโดยการจำกัดสินค้าเข้าและตั้งกำแพงภาษี รัฐบาลอินเดียสั่งห้ามการส่งสินค้าที่ประเทศอินเดียผลิตได้แล้ว ไม่ว่าจะ เป็นบริโภคนภัณฑ์หรืออุตสาหกรรมที่ก็ตาม รัฐบาลจะอนุญาตให้อุตสาหกรรมขนาดย่อมส่ง เครื่องจักร เข้ามาได้จะต้องมีบัตรรับรองจากบริษัทอุตสาหกรรมขนาดย่อมแห่งชาติ หรือกรมอุตสาหกรรมประจำรัฐ และนอกจากนี้ โรงงานอุตสาหกรรมขนาดย่อมอาจจะยื่นคำร้องขอรับความคุ้มครองจากการแข่งขันที่เกิดจากสินค้าต่างประเทศจากคณะกรรมการภาษีได้ด้วย

๗. การให้ความช่วยเหลือในเรื่องการจัดตั้งโรงงานและความสะดวกในการผลิต
 รัฐบาลอินเดียได้จัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมเพื่อช่วยเหลือให้โรงงานอุตสาหกรรมขนาดย่อมมีที่ตั้ง
 โรงงานเป็นสัดส่วน มีลักษณะโรงงานที่ถูกสุขลักษณะ และได้รับความสะดวกต่าง ๆ เช่น ไฟฟ้า
 น้ำประปา โทรศัพท์ ฯลฯ นอกจากนี้ รัฐบาลอินเดียยังได้จัดตั้งโรงงานปฏิบัติการ (Work-
 shop) ซึ่งมีเครื่องอุปกรณ์พร้อมสำหรับให้ใช้ร่วมกันในนิคมอุตสาหกรรมด้วย

นอกจากนิคมที่รัฐบาลจัดตั้งขึ้นแล้ว รัฐบาลยังสนับสนุนให้เอกชนและสหกรณ์อุตสาหกรรม
 จัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมด้วย

๘. การให้ความช่วยเหลือในการจัดหาวัตถุดิบให้ กรมอุตสาหกรรมในแต่ละรัฐจะทำ
 หน้าที่จัดแบ่งวัตถุดิบจำพวกเหล็กเหนียว ทองแดง และโลหะที่ไม่มีเหล็กปน ให้แก่อุตสาหกรรม
 ขนาดย่อม เนื่องจากวัตถุดิบดังกล่าวมีน้อยและต้องสั่งซื้อจากต่างประเทศ

๙. การให้ความช่วยเหลือโดยการจัดตั้งสหกรณ์อุตสาหกรรม (Industrial Co-
 operative) เพื่อให้สหกรณ์ดังกล่าวได้ให้ความช่วยเหลืออุตสาหกรรมขนาดย่อมอีกทางหนึ่งด้วย

จากการพิจารณามาตรการที่รัฐบาลอินเดียใช้ในการส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดย่อมของ
 ประเทศอินเดีย จะเห็นว่าคล้ายกับมาตรการที่รัฐบาลไทยใช้ แต่มีเพิ่มเติมในกรณีการให้ความ
 ช่วยเหลือในเรื่องการเช่าเครื่องจักร การให้ความช่วยเหลือในการจัดหาวัตถุดิบและการให้ความ
 ช่วยเหลือโดยการจัดตั้งสหกรณ์อุตสาหกรรมเพื่อให้ความช่วยเหลืออุตสาหกรรมขนาดย่อม ซึ่ง
 ข้าพเจ้ามีความเห็นว่า มาตรการที่รัฐบาลไทยควรจะนำมาใช้คือ การให้ความช่วยเหลือโดยการ
 จัดตั้งสหกรณ์อุตสาหกรรมขนาดย่อม เนื่องจากปัญหาของอุตสาหกรรมขนาดย่อมในประเทศไทย
 คล้ายคลึงกับปัญหาของประเทศอินเดีย

การพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดย่อมในประเทศลังกา^๕

หน่วยราชการที่มีหน้าที่ในการพัฒนาส่งเสริมอุตสาหกรรมในครอบครัวและอุตสาหกรรมขนาดย่อมของประเทศลังกา คือ กรมพัฒนาการท้องถิ่นและอุตสาหกรรมขนาดย่อม (Department of Rural Development and Small Industries) อยู่ในสังกัดกระทรวงมหาดไทย (Ministry of Home Affairs and Local Government)

กรมพัฒนาการท้องถิ่นและอุตสาหกรรมขนาดย่อม ทำหน้าที่ให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่อุตสาหกรรมขนาดย่อม อุตสาหกรรมในครอบครัว และอุตสาหกรรมหัตถการ ส่วนใหญ่เป็นการให้เงินเพื่อซื้อวัตถุดิบและเครื่องจักร เครื่องอุปกรณ์ และเป็นในรูปการให้เช่าซื้อ ซึ่งแบ่งได้ดังนี้

๑. เงินกู้ส่วนบุคคล ให้กู้ไคอย่างสูงรายละ ๓,๐๐๐ รูปี โดยมีสังหาริมทรัพย์ค้ำประกันเงินกู้ ๒ เท่า (อาจลดหย่อนได้ในบางกรณี) และคิดดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๔ ต่อปี ตามจำนวนเงินต้นค้างชำระ

๒. เงินกู้สำหรับโรงงานอุตสาหกรรม ให้กู้เพื่อซื้อวัตถุดิบหรือเครื่องจักร เครื่องอุปกรณ์รายละไม่เกิน ๒๕,๐๐๐ รูปี โดยคิดเป็นจำนวนร้อยละ ๗๕ ของหลักทรัพย์ที่เป็นสังหาริมทรัพย์ และคิดดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๔ ต่อปี ตามจำนวนเงินต้นค้างชำระ

๓. เงินกู้สำหรับสหกรณ์และสหพันธ์สหกรณ์ คิดดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๒ ต่อปี ถ้าเป็นทุนหมุนเวียนระยะสั้นไม่ต้องใช้หลักประกัน ถ้าเป็นระยะปานกลางและระยะยาวสำหรับซื้อเครื่องจักรและอุปกรณ์ ต้องเอามาจำนองกับรัฐบาล

๔. การจัดหาเครื่องจักรและอุปกรณ์โดยการให้เช่าซื้อ ผู้ขอกู้เงินจะต้องวางมัดจำร้อยละ ๑๐ ของราคาเครื่องจักรและอุปกรณ์ แต่ถ้าเป็นเครื่องจักรพิเศษ ต้องวางมัดจำร้อยละ

---

^๕ สอาก หงษ์ยนต์ และคณะ. "การอุตสาหกรรมในประเทศลังกา," อุตสาหกรรมสาร ปีที่ ๔ ฉบับที่ ๔ ประจำวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๔, หน้า ๕-๑๐.

๑๕ ของราคาเครื่องจักรและอุปกรณ์ และกรมพัฒนาการท้องถิ่นและอุตสาหกรรมขนาดย่อมจะเป็นผู้ดำเนินการจัดซื้อให้

การพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดย่อมในประเทศอังกฤษอยู่ในวงแคบกว่าประเทศไทย จากการพิจารณาความช่วยเหลือของรัฐบาลอังกฤษจะประเมินได้ว่า อุตสาหกรรมขนาดย่อมของอังกฤษประสบปัญหาในด้านเงินลงทุนเป็นสำคัญ อันเป็นปัญหาเช่นเดียวกับอุตสาหกรรมขนาดย่อมในประเทศไทย และประเทศที่กำลังพัฒนาอื่น ๆ กำลังประสบอยู่ การให้ความช่วยเหลือทางการเงินของรัฐบาลอังกฤษแตกต่างจากการให้ความช่วยเหลือของสำนักงานชกกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อม กล่าวคือ สำนักงานชกกิจฯ ใหญ่แก่อุตสาหกรรมขนาดย่อมตามประเภทที่สำนักงานชกกิจฯ ได้กำหนดไว้เท่านั้น แต่การให้ความช่วยเหลือของรัฐบาลอังกฤษมีเพิ่มเติมจากของไทยในกรณีเงินกู้สำหรับสหกรณ์และสหพันธ์สหกรณ์ และการจัดหาเครื่องจักรและอุปกรณ์โดยการให้เช่าซื้อ ซึ่งในประเทศไทยยังไม่มีการจัดตั้งสหกรณ์และสหพันธ์สหกรณ์ ส่วนการจัดหาเครื่องจักรและอุปกรณ์โดยการให้เช่าซื้อนั้น รัฐบาลไทยได้มีโครงการให้ความช่วยเหลือโดยกำหนดไว้ในแผนพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๑๔-๒๕๑๘)

การพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดย่อมในสหพันธรัฐมาเลเซีย^๖

ประเทศมาเลเซียไม่มีหน่วยงานที่ทำหน้าที่ให้ความช่วยเหลือแก่อุตสาหกรรมขนาดย่อมโดยตรง แต่มีหน่วยงานต่าง ๆ ซึ่งมีหน้าที่งานครอบคลุมถึงการพัฒนาส่งเสริมและให้ความช่วยเหลืออุตสาหกรรมขนาดย่อมหลายหน่วย คือ

---

^๖B. R. Venkata Rao. "Modern Small Industry in Malaysia," Small Industry Bulletin for Asia and the Far East No. 10, United Nation Publication, Printed in Hong Kong, pp. 76-80.

๑. The Industries Division of the Ministry of Commerce and Industry ทำหน้าที่วางนโยบายด้านอุตสาหกรรมของประเทศ ซึ่งรวมทั้งอุตสาหกรรมขนาดย่อมด้วย

๒. The Federal Industrial Development Authority (FIDA) ทำหน้าที่รับผิดชอบในการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรม ซึ่งรวมทั้งการพิจารณาปัญหาของอุตสาหกรรมขนาดย่อมด้วย โดยร่วมมือกับหน่วยงานชื่อ Technical Services Unit ทำการปรับปรุงด้านเทคนิคและการจัดการของอุตสาหกรรมขนาดย่อมและขนาดกลาง และให้คำแนะนำแก่อุตสาหกรรมดังกล่าวโดยจัดเจ้าหน้าที่ไปตามโรงงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ ประมาณปีละ ๒๕๐ ราย เพื่อศึกษาและเสนอแนะวิธีแก้ปัญหา

๓. The National Productivity Centre (NPC) ทำหน้าที่ในด้านการอบรมเกี่ยวกับการจัดการและการเพิ่มผลผลิตแก่อุตสาหกรรมต่าง ๆ ซึ่งส่วนใหญ่ผู้ที่มาอบรมมักจะเป็นคนของอุตสาหกรรมขนาดย่อมและขนาดกลาง

๔. The Light Industries Section (LIS) ทำหน้าที่ฝึกหัดงานเกี่ยวกับการทำงานในโรงงาน การเลือกวิธีการผลิตที่เหมาะสม ความปลอดภัยในโรงงานอุตสาหกรรม

๕. The Majlis Amanah Ra'ayt (MARA) เป็นหน่วยงานในสังกัดของ The Ministry of National and Rural Development ทำหน้าที่ให้ความช่วยเหลือให้คนเชื้อสายมาเลเซีย (Bumiputras = persons of Malay descent) ในการเข้าร่วมในกิจการทางอุตสาหกรรมและเศรษฐกิจ หน่วยงาน MARA ดังกล่าวนี้ได้ให้ความช่วยเหลือแก่อุตสาหกรรมขนาดย่อมในด้านต่าง ๆ เช่น ทางเทคนิค การเงิน ฝึกหัดงาน โดยให้หน่วยงาน Business Advisory Services Division เป็นผู้จัดหาคำแนะนำทางวิชาการ จัดหาบุคคลผู้เชี่ยวชาญทางเทคนิคไปช่วยงาน จัดตั้งโรงเรียนฝึกหัดวิชาชีพ ฯลฯ

๖. The Malaysian Industrial Development Finance Limited (MIDFL) ดำเนินการจัดหาเงินทุนระยะปานกลางและระยะยาว (ประมาณ ๕-๑๕ ปี) ให้แก่อุตสาหกรรมที่มีวัตถุประสงค์จะเพิ่มทุนหรือปรับปรุงกิจการ และผู้ที่ต้องการจะลงทุนในกิจการอุตสาหกรรม

ความช่วยเหลือดังกล่าวรวมทั้งอุตสาหกรรมขนาดย่อมด้วย อัตราดอกเบี้ยเงินกู้อยู่ที่ ๑๐ ต่อปี ตามยอดเงินค่างชำระ

๓. Malaysian Industrial Estates Limited (MIEL) เป็นหน่วยงานในสังกัด MIDFL ทำหน้าที่สร้างโรงงานในนิคมอุตสาหกรรมที่จัดไว้และขายเป็นเงินสด หรือให้เช่าแก่อุตสาหกรรมขนาดย่อมและขนาดกลาง มีโครงการชื่อ Factory Mortgage Loan Scheme ทำการสร้างโรงงานในนิคมอุตสาหกรรมให้แก่อุตสาหกรรมขนาดย่อมและขนาดกลางโดยคิดเงินค่างชำระ ๓๐ ของราคาค่าต้นทุนโรงงาน ส่วนที่เหลือผ่อนส่งทุกเดือนเป็นเวลา ๑๐ ปี คิดอัตราดอกเบี้ยร้อยละ ๘ ต่อปี ตามยอดค่างชำระ

ในขณะนี้ประเทศมาเลเซียมีนิคมอุตสาหกรรม ๑๕ แห่ง อยู่ทางคาบสมุทร ๑๑ แห่ง และตะวันออก ๔ แห่ง

๔. The Malaysian Institute of Management (MIM) ทำหน้าที่ในการจัดสัมมนาทางการจัดการขั้นกลางและขั้นสูงแก่อุตสาหกรรมโดยทั่วไป ซึ่งรวมถึงอุตสาหกรรมขนาดย่อมด้วย

๕. The National Institute of Scientific and Industrial Research เป็นสถาบันวิจัยแขนงต่าง ๆ โดยมีห้องปฏิบัติการสำหรับทำการทดลองและวิจัย ส่วนใหญ่จะทำการวิจัยทางด้านวิศวกรรม การผลิต การตลาด ฯลฯ

ประเทศมาเลเซียไม่มีหน่วยงานในการส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดย่อมโดยตรงเช่นประเทศอื่น ๆ ที่กล่าวมาแล้วรวมทั้งประเทศไทยด้วย แต่ถ้านโยบายเหล่านี้มีอยู่สามารถจะให้บริการแก่อุตสาหกรรมขนาดย่อมได้ทัดเทียมกับอุตสาหกรรมขนาดอื่น และอุตสาหกรรมขนาดย่อมของมาเลเซียไม่อยู่ในภาวะที่ต้องพึ่งรัฐบาลแล้ว ก็อาจจะไม่จำเป็นต้องตั้งหน่วยงานสำหรับอุตสาหกรรมขนาดย่อมโดยเฉพาะ ซึ่งทำให้ประหยัดงบประมาณของรัฐบาล แต่ถ้าหากว่าหน่วยงานที่มีอยู่ไม่ใ้ให้ความสนใจต่ออุตสาหกรรมขนาดย่อมเพียงพอ และอุตสาหกรรมขนาดย่อมของประเทศมาเลเซียยังอยู่ในภาวะที่ต้องพึ่งความช่วยเหลือจากรัฐบาล ก็สมควรจะจัดตั้งหน่วยงานให้บริการแก่อุตสาหกรรมขนาดย่อมโดยเฉพาะ.